

Život Cirkvi

Ročník 15

12-13/2008

Sviečková manifestácia – tichý zápas o slobodu viery

Beznohá Veľká noc?

I keď by mal byť veľkonočný týždeň práve v plnom rozmachu, na každom kroku počúvam skôr ozvenu sklamaných emauzských učeníkov: počasie nevyšlo, sviatky preleteli a keď sa človeku žiadalo ešte deň – dva vydýchnuť, v preplnených vlakoch a upchatými autostrádami sme sa utrmácaní vrátili do víru všednosti...

To je dôvod položiť si pár otázok, prečo asi je tomu tak.

Iste, inak sa spieva radostné aleluja, keď nás cestou do kostola zalievajú žiarivé lúče jarného slnka a inak, keď nám šľahal do tváre vietor a dážď. Ale to sú len pocity. „Nedajme si vziať veľkonočnú radosť zo srdca“, povedal aj pápež premoknutým veriacim na Svätopeterskom námestí. Viacerých kazateľov som počul tiež zdôrazňovať, že Veľká noc sa teraz deje predovšetkým v našom srdci. Je to je pravda, ale nie celkom, treba dodať. V rámci duchovného čítania – a trošku odbočiac všetkým vrelo odporúčam túto stáročiami overenú duchovnú prax -, sa cez tieto dni znova vraciam k úvahám pápežského kazateľa Raniera Cantalamessu o veľkonočnom tajomstve. Jej biblickému názvu – pasche – venuje celú kapitolu. Toto hebrejské slovo neznamená len prechod Izraelitov cez Červené more či celé putovanie z egyptského otroctva do zasľúbenej vlasti. Pascha – prechod – znamená, že okolo nich „prešiel“ Pán, zahalený do svojej slávy, dal Izraelitom pocítiť svoju suverénnu moc i otcovskú starostlivosť. V kresťanskom chápaní znamená pascha Ježišov prechod cez utrpenie k sláve u Otca i náš prechod v krste zo smrti hriechu do života v milosti. Je to udalosť, ktorá sa už zavŕšila v Ježišovi – Hlave, ale zároveň neustále prebieha v Ježišovom mystickom tele, teda v nás a liturgicky najsilnejšie cez veľkonočné sviatky. No v skutočnosti neustále. Preto smútiť za príliš rýchlo ubehnutými sviatkami nie je na mieste. Paschu práve držíme v rukách, práve by sa mala diať. To je teda prvý dôvod na radosť.

Týždeň pred veľkým týždňom upadol náhle do kómy príbuzný mojich známych. Bolesti hlavy dlho pripisovali migréne, v skutočnosti to bol rakovinový nádor a lekári nedávali nádej. Najbližších bolelo, že sa nestihli ani len slovom rozlúčiť. „Otvoril oči a stlačením ruky dáva najavo, že nás vníma!“ – znela po pár dňoch radostná správa, i keď jeho stav bol naďalej žalostný. Okamžite zvonili telefóny všetkým príbuzným. Je to reakcia, písaná človeku priamo do génov. Čím väčšia radosť alebo bolesť, tým väčšia túžba hneď sa o ňu podeliť. SMS – správy o dátume a rozmeroch novorodencov, o výsledkoch skúšok, o zmeškaných vlakoch a pristávajúcich lietadlách by vedeli rozprávať svoje. Tých, čo prišli do styku so vzkrieseným Kristom charakterizuje spoločná črta: hneď to bežali povedať ďalej. Ženy bežia od hrobu k učeníkom, vzápätí uteká Peter a Ján k hrobu, emauzskí učeníci sa v ten istý večer ponáhľajú do Jeruzalema a všetci potom do Galiley. Pohyb a radosť. Či skôr radosť a preto pohyb? „Vstal, niet ho tu!“, museli zvestovať na všetky strany a z prvotného nadšenia neschladili učeníkov ani temné väzenské cely a neprebrali ani biče korbáčov. Nebola to len túžba zvestovať. Bolo to vedomie, že tí druhí to súrne potrebujú počuť. Uistenie

o záchrane. Hrob bol dovedy miestom bez návratu. Od okamihu narodenia vrhal na človekov život svoj hrozivý tieň. Trpkou príchutou neodvratného strácania poznačoval aj tie najkrajšie chvíle a všetko bolestné vďaka nemu strácalo akýkoľvek zmysel. Otvorený vchod hrobu, ktorým Ježiš vystúpil k Otcovi, sa pre ľudí stal bránou na druhý breh večnosti. Odmietajú Ježiša znamená odmietajú základnú životnú perspektívu. Spoločnosť sa nedelí na veriacich a neveriacich. Sú len tí, čo veria vo vzkriesenie a tí, čo sa uisťujú, že sa tak nestalo. Obdivuhodná, deštruktívna, nelogická viera je viera tých druhých. A zároveň drahý špás. Tieň hrobu a strach z neho musia veriaci v smrť odháňať za draho zaplatené formy zabúdania, zaspávania, sebaklamov a únikov. Hovorí o vzkriesení neznamená odpútať pozornosť od pozemských problémov, ako to kresťanom vyčítali marxisti. Hovorí o vzkriesení znamená ponúkať dôvody životnej radosti. Ak veríme vo vzkriesenie, malo by to na nás vidieť. Svätý Ján Zlatoústý na to pred takmer sedemnástimi storočiami používa prirovnanie z ktorého sa zdá, akoby dnes chodieval ulicami našich miest: keď žena vyjde s parfumérie na ulicu, všetci sa za ňou obzerajú. Cítia vôň, ktorými v obchode nasiakla. „Tak by sa mali obracať na ulici aj za veriacimi, keď idú z kostola – hovorí ten istý Zlatoústý – mala by z nich žiariť radosť“.

Ďalší dôvod i spôsob, ako môže a má Veľká noc pre nás pokračovať aj po sviatkoch.

Symbolom kresťanstva je kríž. Zvislé rameno predstavuje spojenie človeka s Bohom, ktoré sa v plnosti uskutočnilo práve vykupiteľskou obetou Bohočloveka Ježiša Krista. Predstavuje náš osobný vzťah k Bohu, naše modlitby, prijímanie sviatostí, celý osobný duchovný život. Nebol by však krížom bez vodorovného ramena, predstavujúceho roztvorené náručie, objatie, náš vzťah k blízkym, či už sú ku nám dobrí alebo zlí. Viera bez skutkov je mŕtva a zvislé rameno bez priečného nie je znakom kresťanstva.

Vďaka všeobecne rozšírenej individualistickej mentalite, snahám zatlačiť náboženstvo do sakristií chrámov a za dvere domácností sa často sami uzatvárame v náboženskom gete, v ktorom považujeme za duchovný život len náš osobný vzťah s Bohom. Počas omše sme upriamení na oltár – a to je dobre, ale nič nevieme o tých, čo stoja vedľa nás, ktorým podávame ruky a nazývame ich bratia a sestry – a to je zle. Ak bola počas totalitného obdobia skúšaná viera, dnes je skúšaná naša nádej. Náš smútok, zamotanosť v osobných problémoch a uzavretosť do úzkych spoločností nesvedčí o nádeji.

Ak jeden z hlavných biblických významov slova Pascha znamená, že „Pán prešiel popri nás“ – malo by sa to prejavovať v záujme, službe a radosť. Inak by to znamenalo, že tohoročná pascha prešla popri nás a nenechala v nás žiadnu stopu. Smutné tváre mladých i starých, ktoré na nás hľadajú od rána do večera sú hlasným volaním po veľkonočnej zvesti, ktorú súrne potrebujú počuť. Veľkonočným tajomstvom si treba naplniť srdce ale potom mu dať nohy, aby sa o ňom dozvedeli a zakúsili ho vďaka nám, terajším učeníkom, aj tí druhí.

RV, Marián Gavenda

Generálna audiencia Benedikta XVI.: Veľká noc

Vatikán (19. marca, RV) - Pred začiatkom generálnej audiencie sa pápež v Bazilike sv. Petra stretol s približne 3500 mladými ľuďmi, ktorí sa zúčastňujú na 41. stretnutí, organizovanom Inštitútom pre univerzitnú spoluprácu na tému „Byť, ukázať sa, komunikovať – zábava a šťastie v multimediálnej spoločnosti“. Účastníci prišli z 30 talianskych a vyše 200 zahraničných univerzít. Svätý Otec ich povzbudil, aby svoju osobnú slobodu dávali do služby pravde: „Byť priateľmi Krista a vydávať o ňom svedectvo, si vyžaduje silu ísť proti prúdu, majúť na pamäti Pánove slová: ste vo svete, ale nie ste zo sveta (porov. Jn 15,19)“.

Pápež označil mládež za kvas nádeje pre tento svet, ktorý dychtí po stretnutí s Ježišom a pozval ju, aby menila sama seba prostredníctvom intenzívneho sviatostného života, zvlášť prostredníctvom sviatosti zmierenia a účasti na slávení Eucharistie. Z baziliky kroky Svätého Otca smerovali do Auly Pavla VI., kde sa pútnikom prihovril:

Drahí bratia a sestry, priblížili sme sa k vigílii Veľkonočného trojdnia. Nasledujúce tri dni sa obyčajne nazývajú „sväté“, pretože nám umožňujú znovu prežiť ústrednú udalosť nášho vykúpenia.

Privádzajú nás vskutku k vlastnému jadrú kresťanskej viery: utrpeniu, smrti a zmŕtvychvstaniu Ježia Krista. Sú to dni, ktoré by sme mohli považovať za jediný deň: predstavujú srdce a oporný bod celého liturgického roka, ako aj života Cirkvi. Na záver pôstnej cesty sa aj my chystáme vstúpiť do tej istej atmosféry, ktorú kedysi v Jeruzaleme prežíval Ježiš. Chceme v sebe znovu prebudíť živú spomienku na utrpenie, ktoré Pán vytrpel pre nás, a pripraviť sa na to, aby sme v nedeľu radostne slávili „pravú Paschu, ktorú Kristova krv zaodela slávou, Paschu, v ktorej Cirkev slávi sviatok, ktorý je počiatkom všetkých sviatkov“, ako sa hovorí vo veľkonočnej prefácii ambroziánskeho rítu.

Zajtra, na Zelený štvrtok, si Cirkev pripomína Poslednú večeru, na ktorej Pán v predvečer svojho umučenia a smrti ustanovil sviatosť Eucharistie a služobného kňazstva. V ten istý večer nám Ježiš zanechal nové prikázanie, mandatum novum, prikázanie bratskej lásky. Prv ako vstúpime do svätého trojdnia, no už v tesnom spojení s ním, sa v každom diecéznom spoločenstve zajtra ráno bude sláviť svätá omša svätenia krizmy, počas ktorej si biskup a diecézni kňazi obnovia svoje sľuby dané pri vysviacke. Požehnávajú sa aj oleje na vysluhovanie sviatostí: olej katechumenov, olej chorých a svätá krizma. Je to veľmi dôležitý okamih v živote každého diecézneho spoločenstva, ktoré si, zhromaždené okolo svojho pastiera, upevňuje svoju jednotu a vernosť Kristovi, jedinému večnému Veľkňazovi. Večer sa na omši Pánovej večere slávi

spomienka na Poslednú večeru, na ktorej sa nám všetkým Kristus dal ako pokrm spásy, ako liek nesmrteľnosti - to je tajomstvo Eucharistie, ktorá je prameňom a vrcholom kresťanského života. V tejto sviatosti spásy Pán ponúkol a uskutočnil pre všetkých, ktorí v neho veria, to najintímnejšie spojenie, aké len je medzi našim a jeho životom možné. Pokorným a veľmi výrečným gestom umývania nôh sme vyzvaní, aby sme si pripomenuli, čo Pán urobil svojim učeníkom: umytím ich nôh skonkretizoval prvenstvo lásky, ktoré hlásal, lásky slúžiacej až po sebadarovanie, čím anticipuje najvyššiu obeť svojho života, ktorá sa uskutoční nasledujúci deň na Kalvárii. Podľa peknej tradície zakončia veriaci Zelený štvrtok modlitbou a eucharistickou poklonou, aby mohli vnútornejšie prežiť Ježišovu agóniu v Getsemani.

Veľký piatok je deň spomienky na Ježišovo utrpenie, ukrižovanie a smrť. V tento deň Cirkev neslávi svätú omšu, ale zhromaždenie veriacich sa zide, aby rozjímalo o veľkom tajomstve zla a hriechu ťažiacom ľudstvo, aby si znovu vo svetle Božieho slova a s pomocou dojímavých liturgických úkonov pripomenulo Pánove muky, odčítajúce

toto zlo. Po vypočutí rozprávania o Kristovom umučení sa spoločenstvo modlí za potreby Cirkvi a celého sveta, klania sa krížu a pristupuje k Eucharistii - požíva hostie uchované z omše Pánovej večere z predchádzajúceho dňa. Ako posledné z úkonov, ktoré majú za cieľ čoraz hlbšie vtlačať do duší veriacich city opravdivej účasti na spásnej Kristovej obete a pozývajú veriacich meditovať o Spasiteľovom utrpení a smrti ako výraze lásky a účasti na Kristovom utrpení, sa v kresťanskej tradícii zrodili rôzne sprievody ľudovej zbožnosti, procesie a sväté zobrazenia. Medzi nimi vyniká najmä krížová cesta - pobožnosť, ktorá sa v priebehu rokov obohatila o mnohé duchovné a umelecké vyjadrenia, spojené s rôznymi spôsobmi vnímania v rozličných kultúrach. Takto v mnohých krajinách vznikli pútnické miesta nazývané kalvárie, na ktoré sa vystupuje po ceste pripomínajúcej bolestnú cestu umučenia. To veriacim umožňuje mať účasť na Pánovom výstupe na vrch ukrižovania, vrch lásky dovedenej do konca.

Biela sobota je poznačená hlbokým tichom. Kostoly sú nevyzdobené a nekonajú sa žiadne liturgie. Veriaci očakávajú veľkú udalosť zmŕtvychvstania a zotrávajú s Máriou v modlitbe a meditácii. Tento deň ticha je naozaj potrebný, aby sme sa zamysleli nad realitou ľudského života, nad silami zla a nad veľkou silou dobra, ktoré vyvrela z Pánovho umučenia a zmŕtvychvstania. V tento deň sa kladie veľký dôraz na účasť na sviatosti zmierenia, ktorá je nevyhnutnou cestou, ako si očistiť srdce a cez

vnútorné obnovenie sa pripraviť na slávenie Veľkej noci. Aspoň raz ročne potrebujeme toto vnútorné očistenie, toto obnovenie seba samých.

Táto sobota ticha, meditácie, odpustenia a zmierenia vyúsťuje do veľkonočnej vigílie, ktorá uvádza najdôležitejšiu nedeľu v dejinách, nedeľu Kristovej Paschy. Cirkev ju slávi bdením pri požehnanom novom ohni a meditovaním o veľkom prisľúbení, ktoré obsahuje Starý i Nový zákon a týka sa definitívneho oslobodenia z dávneho otroctva hriechu a smrti. V temnote noci sa novým ohňom zapáli paškál (veľkonočná svieca) - symbol Krista, ktorý slávne vstal z mŕtvych. Kristus, svetlo ľudstva, rozháňa temnoty srdca a ducha a osvecuje každého človeka, ktorý prichádza na svet. Okrem zapálenia paškálu zaznieva v chráme mocné veľkonočné zvolanie: Kristus skutočne vstal, smrť už nad ním viac nemá žiadnu moc. Svojou smrťou porazil navždy zlo a daroval všetkým ľuďom Boží život. Podľa dávnej tradície prijímajú počas Veľkonočnej vigílie katechumeni krst, aby sa zdôraznila účasť kresťanov na tajomstve Kristovej smrti a zmŕtvychvstania. Z rozžiarenej Veľkej noci sa Kristova radosť, svetlo a pokoj šíri do života veriacich každého kresťanského spoločenstva a zasahuje každý bod v priestore a čase.

Drahí bratia a sestry, počas týchto jedinečných dní rozhodne zamerajme svoj život na to, aby sme sa veľkodušne a presvedčene pripojili k plánu nebeského Otca. Obnovme podľa Božej vôle naše „ja“, ako to urobil svojou obetou na kríži Ježiš. Sugestívne obrady Zeleného štvrtka i Veľkého piatka, modlitbou naplnené ticho Bielej soboty a slávnostná veľkonočná vigília nám ponúkajú príležitosť prehĺbiť si zmysel pre hodnoty nášho kresťanského povolania a ich rozpoznanie, ktoré vyvierajú z veľkonočného tajomstva, a na jeho uskutočňovanie verným nasledovaním Krista za každých okolností až po veľkodušné darovanie života, ako to urobil on.

Pripomínať si Kristove tajomstvá znamená aj žiť v hlbokom a solidárnom spojení s dnešnými dejinami, v presvedčení, že to, čo slávime, je živá a aktuálna skutočnosť. Vložme teda do svojej modlitby tragické skutočnosti a situácie, ktoré aj v týchto dňoch tak bolestne doliehajú na našich bratov v rôznych častiach sveta. Vieme, že nenávisť, rozdelenie a násilie nikdy nemajú v dejinných udalostiach posledné slovo. Tieto dni v nás oživujú veľkú nádej: ukrižovaný Kristus vstal z mŕtvych a zvíťazil nad svetom. Láska je silnejšia ako nenávisť, zvíťazila a my sa môžeme pripojiť k tomuto víťazstvu lásky. Musíme teda znovu začínať od Krista a pracovať v spoločenstve s ním na budovaní sveta založeného na mieri, spravodlivosti a láske.

V tejto úlohe, do ktorej sme všetci zapojení, sa nechajme viesť Máriou, ktorá sprevádzala svojho božského Syna na ceste utrpenia a kríža a ktorá sa silou svojej viery podieľala na uskutočnení jeho spásneho plánu. S týmito myšlienkami už teraz čo najsrdečnejšie prajem vám všetkým, vašim drahým i vašim spoločenstvám radostnú a svätú Veľkú noc.

Preložila Mária Spišáková

Benedikt XVI. apeluje na upokojenie situácie v Tibete

Vatikán (19. marca, RV/CNS) – Pápež Benedikt XVI. na generálnej audiencii vyzval k ukončeniu násillia v Tibete. Tibetská exilová vláda, sídliaca v indickom meste Dharmasala informovala, že odkedy čínske bezpečnostné sily začali s potláčaním týždň trvajúcich vzbúr, zahynulo už takmer 100 ľudí. Vláda v Pekingu v tejto súvislosti uvádza číslo 13. Ako uviedol Svätý Otec, jeho „otcovské srdce cíti smútok a bolesť pri utrpení toľkých ľudí. Tajomstvo Ježišovho umučenia a smrti, ktoré prežívame v tomto Veľkom týždni, nám pomáha byť výnimočne vnímavými voči ich situácii,“ povedal a dodal: „Násillie nevyrieši problémy, iba ich zhorší. Prosim, pripojte sa ku mne v modlitbe. Požiadajme všemohúceho Boha, zdroj svetla, aby ožiaril všetky mysle a každému dal odvahu zvoliť si cestu dialógu a tolerancie.“

-dj-

Omša svätenia olejov vo Vatikáne

Vatikán (20. marca, RV) – V štvrtok ráno Svätý Otec Benedikt XVI. predsedal svätej omši svätenia olejov v Bazilike sv. Petra vo Vatikáne. Spolu s ním koncebrovalo približne 1600 kňazov Rímskej diecézy, ktorí si pri tejto príležitosti obnovili svoje kňazské sľuby. Následne boli posvätené oleje, potrebné pre vysluhovanie sviatostí: olej katechumenov, olej, ktorý sa používa pri zaopatrovaní chorých a svätá krizma.

Počas homílie sa Svätý Otec prihovril – tentokrát predovšetkým kňazom – týmito slovami:

„Drahí bratia, každoročne nás omša svätenia olejov pozýva opäť vstúpiť do toho „áno“, ktorým sme odpovedali na Božie volanie v deň našej kňazskej vysviacky. „Adsum – Tu som!“ tak sme odpovedali – podobne ako Izaiáš, keď počul Boží hlas, ktorý sa pýtal: „Koho mám poslať, kto nám pôjde?“ A Izaiáš odpovedal: „Hľa, tu som, pošli mňa!“ (Iz 6,8). Potom sám Pán, skrze ruky biskupa na nás vložil ruky a my sme sa odovzdali jeho poslaniu. Postupne sme prechádzali mnohé cesty vo vzťahu k jeho povolaniu. Môžeme - podobne ako Pavol - tvrdiť po rokoch služby evanjeliu, ktorá je často taká namáhavá a poznačená utrpením každého druhu: „Preto, keď máme túto službu z milosrdenstva, ktoré sme dosiahli, nechabujeme“? Neochabujeme! Modlime sa v tento deň, aby sme nikdy nechabovali, ale aby sme vždy v sebe rozhojňovali živý oheň evanjelia. Zelený štvrtok je pre nás taktiež príležitosťou pýtať sa znovu a znovu: Čomu sme to povedali „áno“? Čo je toto „kňazské bytie Ježiša Krista“? Druhý kánon nášho misála, ktorý bol pravdepodobne vytvorený koncom druhého storočia v Ríme, opisuje podstatu kňazskej služby slovami, ktorými v Knihe Deuteronomium (18,5,7), bola opísaná podstata staro-

zákonného kňazstva: stáť pred Tebou (=Pánom, pozn. prekl.) a Tebe slúžiť. Sú teda dve úlohy, ktoré definujú podstatu kňazskej služby: v prvom rade je to „stáť pred Pánom“ – čiže hľadiť na Neho, existovať pre Neho. Kňaz musí byť postava priama, bdelá, niekto, kto môže stáť vzpriamene. Druhou úlohou je „slúžiť“. Toto sloveso malo v Starom zákone charakter predovšetkým rituálny. V Novom zákone toto sloveso prebralo najmä dve dimenzie: prvou je slávenie liturgie a slávnosti; a druhou ohlasovanie Božieho slova.“

-Pr-

Zelený štvrtok – večerná svätá omša na pamiatku Pánovej večere

Vatikán (20. marca, RV) – V Bazilike sv. Jána v Lateráne slúžil pápež Benedikt XVI. vo štvrtok večernú svätú omšu na pamiatku Pánovej večere. Svätý Otec v nej - podľa starobylej tradície - umyl nohy 12 kňazom rímskej diecézy. Stalo sa tak po prvýkrát, odkedy sa stal pápežom. Toto gesto je zobrazením toho, čo vykonal sám Ježiš, keď umyl apoštolom nohy. Je zvýraznením Božieho mystéria a znakom úplného odovzdania života.

Benedikt XVI. sa v homílii zamerail práve na objasnenie tohoto Ježišovho gesta, ktoré malo veľký prorocký a symbolický význam. Ježiš si zobliekol odev svojej Božej slávy a prepásal sa plátenou zásterou ľudstva (porov. Gv 13,4). Umýva učeníkom nohy a robí ich tak schopnými pristúpiť k nebeskej hostine. Tento Ježišov dar jeho učeníkom sa však v tom istom okamihu stáva aj úlohou pre jeho učeníkov: majú to isté robiť svojim bratom a sestrám: „Keď som teda ja, Pán a Učiteľ, umyl nohy vám, aj vy si máte jeden druhému nohy umývať“ (Jn 13,14). Kresťania si tak majú umývať navzájom nohy v každodennej vzájomnej láskyplnej službe. To je však predovšetkým možné v nezištnom vzájomnom odpúšťaní svojich chýb. Práve k tomuto nás – podľa slov Svätého Otca – vedie Zelený štvrtok: k očisteniu našej pamäti, k vzájomnému odpusteniu si a vzájomnému pomáhaniu si na ceste k spáse.

-Pr-

Zbierka počas Zeleného štvrtka pomôže kubánskym sirotám

Vatikán (19. marca, RV/Zenit) - Milodary vyzbierané počas svätej omše na Zelený štvrtok v Lateránskej bazilike poputujú sirotám v sirotinci „La Edad De Oro“ (Zlatý vek) v kubánskej Havane. Rozhodol o tom Benedikt XVI.

Výťažok minuloročnej zbierky putoval do charitatívneho zdravotného centra v Baidoe, chudobnom meste v južnej časti Somálska.

-mz-

Slávenie utrpenia a smrti Pána vo vatikánskej Bazilike sv. Petra

Vatikán (21. marca, RV) – Uprostred Svätého trojdnia sa v piatok Cirkev sústreďuje na mystériá Veľkého piatku. Pápež Benedikt XVI. večer predsedal Sláveniu utrpenia a smrti Pána vo vatikánskej Bazilike sv. Petra. Po liturgii slova a paštiách nasledovala homília, ktorú predniesol otec Raniero Cantalamessa OFM, kazateľ Pápežského domu. Vo svojom príhovore sa sústreďil predovšetkým na dôležitosť a nevyhnutnosť jednoty. Vychádzal pri tom z Evanjelia podľa Jána a z udalosti, predchádzajúcej samotnému ukrižovaniu, keď sa vojaci rozhodli rozdeliť Ježišove šaty, no nie jeho spodný odev (porov. Jn 19,23-24).

Otec Cantalamessa – odvolávajú sa na významných biblistov – zdôraznil, že práve tento spodný odev – tunika – symbolizuje jednotu Cirkvi: „Jedna vec je istá: jednota kresťanov je pre evanjelistu Jána cieľom, kvôli ktorému Ježiš zomrel: „...Ježiš má zomrieť... preto, aby zhromaždil rozptýlené Božie deti“ (Jn 11,51-51):

„Radostnou zvesťou, ktorú je potrebné na Veľký piatok ohlásiť, je, že jednota je dar, ktorý je potrebné prijať a nie akýsi cieľ, kam sa sami môžeme dopracovať. To, že tunika bola utkaná v celku odhora, podľa sv. Cypriána vyjadruje, že jednota - prinesená Ježišom – pochádza odhora, od Nebeského Otca, a preto nemôže byť roztrhaná tým, kto ju prijíma, ale musí byť prijatá v celosti (S. Cyprián, De unitate Ecclesiae, 7). Vojaci mohli roztrhať iba jeho šaty – vonkajší odev, ktorý sa priamo nedotýka Ježišovho tela. Podobne my – ľudia – môžeme spôsobiť rozdelenie Cirkvi v jej ľudskom a viditeľnom prvku, avšak nie v jej hlbokom a podstatnej jednote, ktorá je stotožnená s Duchom Svätým.“

Otec Cantalamessa sa ďalej sústreďil na ekumenizmus a vzájomný dialóg vedúci k jednote: „Ak jednota učeníkov má byť odrazom jednoty medzi Otcem a Synom, musí to byť predovšetkým jednota založená na láske, pretože takou je aj jednota, ktorá vládne v Najsvätejšej Trojici.“ Ekumenizmus podľa otca Raniera nemôže byť ekumenizmom nevery, ekumenizmom, v ktorom všetci veria v to isté, pretože nikto už v nič neverí... To, čo zjednotí rozdelené kresťanstvo, bude iba nová vlna lásky ku Kristovi, ktorá sa šíri medzi kresťanmi. Toto sa deje prostredníctvom Ducha Svätého a naplnia nás nádejou. ‘Kristova láska nás ženie, keď si uvedomíme, že jeden zomrel za všetkých’ (2 Kor 5:14)”. Na záver kazateľ Pápežského domu vyzval všetkých veriacich, aby im mimoriadne záležalo na jednote a aby sa o ňu všemožne snažili.

-Pr-

Svätý Otec v Koloseu: Kristov kríž je prameňom života a školou spravodlivosti a pokoja

Vatikán (22. marca, RV) - „Obrátiť pohľad, často odlákaný rozptyľovaním a pominuteľným ziskom, ku Kristovi a jeho krížu, prameňu života a školy spravodlivosti a pokoja, univerzálnemu dedičstvu odpustenia a milosrdenstva” - túto túžbu vyjadril včera večer Benedikt XVI. tisíciam veriacich, ktorí sa – napriek veľkému chladu a dažďu – zhromaždili v rímskom Koloseu na tradičnej Krížovej ceste Veľkého piatku. Meditácie nad jednotlivými zastaveniami tento rok pripravil čínsky kardinál Jozef Zen Ze-Kiun, arcibiskup Hongkongu.

„Skrze bolestivú cestu Kríža sa ľudia všetkých čias, opäť zmierení a vykúpení Kristovou krvou, stali Božími priateľmi”, vysvetlil Svätý Otec zmysel Krížovej cesty a pokračoval: “My ľudia však nie vždy dokážeme pochopiť a precítiť hĺbku tejto bezhraničnej lásky, ktorú Boh má voči nám, jeho stvoreniam. Pre Neho nejestvujú rozdielnosti rasy a kultúry. Ježiš Kristus zomrel preto, aby oslobodil celé ľudstvo od neschopnosti poznať Boha, od kruhu nenávisťi a násilia, a od otroctva hriechu. Kríž nás robí bratmi a sestrami”.

Meditáciami kardinála Jozefa Zen Ze-Kiuna sa do Kolosea dostal “hlas bratov a sestier z ázijského kontinentu a predovšetkým z Číny”. Jeho zamyslenia pozývali hľadiť na “zástupy nevinných” a “kruté násilnosti, ktoré podstúpili v spoločensťve s Kristom”. Taktiež sa zamýšľal nad “ohyzdnosťou hriechu”, “zradením lásky”, alebo “nespravodlivým zneužívaním autority”: “Je veľmi rozšírené pokušenie lichotiť mocnému a utláčať bezmocných. A mocnými sú dnes tí, ktorým je zverená autorita nad ľudom; tí, ktorí ovládajú obchod a masmédiá”. -Pr-

Benedikt XVI. pred Regina coeli, Castel Gandolfo

Počas slávnosti veľkonočnej vigílie sa po štyridsaťdňovom Pôstnom období začalo znovu spievať Aleluja, všeobecne známe hebrejské slovo, ktoré znamená „chváľte Pána“. Vo Veľkonočnom období táto výzva na chválu znie od úst k ústam, od srdca k srdcu. Znovu nás tak vracia k absolútne novej udalosti: smrti a vzkrieseniu Krista.

Aleluja sa zrodilo v srdciach prvých Ježišových učeníkov a učeníčok v ono veľkonočné ráno v Jeruzaleme. Takmer počujem ich hlasy: hlas Márie Magdalény, ktorá ako prvá videla zmŕtvychvstalého Pána v záhrade neďaleko Kalvárie; hlasy žien, ktoré ho stretli, keď vyľakané a šťastné bežali za učeníkmi, aby im oznámili, že hrob je prázdny; hlasy dvoch učeníkov, ktorí sa vydali do Emauz so sklúčenou tvárou a večer sa vracali do Je-

ruzalema naplnení radosťou z toho, že počuli jeho slová a poznali ho „pri lámaní chleba“; hlasy jedenástich apoštolov, ktorí ho v ten istý večer zbadali uprostred seba vo večeradle, keď im ukázal rany po klincoch a po kopiji a povedal: „Pokoj vám!“ Táto skúsenosť raz navždy vpísala aleluja do srdca Cirkvi! I do nášho srdca.

Z tej istej skúsenosti je odvodená aj modlitba, ktorú sa modlíme dnes a každý deň počas Veľkonočného obdobia - Regina coeli namiesto Angelus. Text, ktorý v týchto týždňoch nahrádza modlitbu Angelus, je krátky a má formu priamej zvesti: je akoby novým „zvestovaním“ Márii. Tentoraz ju však nenesie anjel, ale my kresťania, ktorí voláme Matku, aby sa radovala, pretože jej Syn, ktorého nosila vo svojom lone, vstal z mŕtvych, ako predpovedal. Slová „Raduj sa“ boli vlastne prvé, ktorými nebeský posol oslovil Pannu v Nazarete. Ich zmyslom pritom bolo: Raduj sa, Mária, lebo v tebe sa Syn Boží chystá stať sa človekom. V súčasnosti po dráme umučenia zaznieva nové volanie na radosť: Gaude et laetare, Virgo Maria, alleluia, quia surrexit Dominus vere, alleluia – Raduj sa a vesel, Panna Mária, lebo Pán skutočne z mŕtvych vstal, aleluja!

Drahí bratia a sestry, dovoľme, aby sa veľkonočné aleluja za každých okolností vtláčilo i do nás tak hlboko, že nebude len slovom o určitých vonkajších okolnostiach, ale slovom vyjadrujúcim náš vlastný život - existenciu ľudí, ktorí všetkých pobádajú chváliť Pána a sami to robia ako „vzkriesenie“.

„Oroduj za nás u Pána,“ obraciame sa k Márii, „aby ten, ktorý vzkriesením svojho Syna naplnil celý svet radosťou, dal i nám zakúsiť túto radosť teraz i naveky, v živote, ktorý bude bez konca.“ **RV**

Pápež počas Veľkonočnej vigílie Vzkriesenia Pána pokrstil moslimského novinára

Vatikán (26. marca, RV/CNS) – Pôvodom moslimský novinár, pokrstený Benediktom XVI. 22. marca na Veľkonočnej vigílii Vzkriesenia Pána uviedol, že túžil po verejnej konverzii, aby tak povzbudil ďalších moslimov nebať sa žiť svoju novú kresťanskú vieru. Moslimskí učenci, ktorí nedávno iniciovali nový dialóg s Vatikánom, na margo krstu Magdiho Allama, častého kritika islamu, uviedli, že vyvoláva znepokojujúce otázky.

Ich hovorca Aref Ali Nayed konštatoval, že konverzia je súkromná záležitosť a príliš verejný spôsob, akým sa to stalo v Allamovom prípade, sa javí ako „úmyselný a provokatívny.“ Vatikánsky denník L'Osservatore Romano vo svojom včerajšom vydaní uviedol, že Allamovo rozhodnutie byť pokrstený a rozhodnutie Vatikánu umožniť mu to počas slávenia, ktorému predsedal pápež, so sebou neneslo žiadny „nepriateľský zámer voči veľkému náboženstvu, akým je islam.“ -mz-

Posolstvo pápeža Benedikta XVI. pri požehnaní URBI ET ORBI

„Ressurexi, et adhuc tecum sum. Alleluia!“ – „Vstal som a som stále s tebou, Alleluja!“

Milí bratia a sestry, ukrižovaný a vzkriesený Ježiš nám dnes opakuje túto radostnú zvesť: je to veľkonočná zvesť. Prijmime ju s hlbokým obdivom a vďakou!

„Resurrexi et adhuc tecum sum – Vstal som a stále som s tebou“. Tieto slová, vybrané so starobylej verzie 139. žalmu (v. 18b), zaznievajú na začiatku dnešnej omše. V nich, pritom ako vychádza slnko Veľkej noci, spoznáva Cirkev hlas samého Ježiša, ktorý keď vstáva z mŕtvych, sa plný šťastia a lásky obracia na Otca a volá:

„Otče môj, hľa, tu som!

Som s tebou a budem navždy; tvoj Duch ma nikdy neopustil.“ Tak môžeme pochopiť aj iné výrazy tohto žalmu: „Ak vystúpim na nebesia, ty si tam; ak zostúpim do podsvetia, aj tam si. ... Pre teba ani tmy tmavé nebudú a noc sa rozjasní ako deň. Tebe je tma ako svetlo“ (Ž 139, 8.12). Je to pravda: v slávnostnej veľkonočnej vigílii sa

temnoty stávajú svetlom, noc odovzdáva miesto dňu, ktorý nepozná západ. Smrť a vzkriesenie vteleného Božieho Slova je udalosťou neprekonateľnej lásky, je víťazstvom tej Lásky, ktorá nás oslobodila z otroctva hriechu a smrti. Víťazstvo, ktoré zmenilo beh dejín a ľudskému životu dalo obnovený a nezničiteľný zmysel.

„Vstal som a som stále s tebou“ – Tieto slová nás pozývajú kontemplovať vzkrieseného Krista, nechať zaznievať ich hlas v našich srdciach. Svojou vykupiteľskou obetou nás Ježiš z Nazareta učinil adoptovanými Božími deťmi takže sa dnes aj my môžeme zapojiť do tajomného dialógu medzi ním a Otcom. Prichádza nám na myseľ, ako on jedného dňa povedal svojim poslucháčom: „Môj Otec mi odovzdal všetko. A nik nepozná Syna, iba Otec, ani Otca nepozná nik, iba Syn a ten komu to Syn bude chcieť zjaviť“ (Mt 11, 27). V tejto perspektíve môžeme vidieť, že slová, ktorými sa dnes vzkriesený Ježiš obracia na Otca – „Som s tebou“ – sa týkajú akoby v odraze aj nás, „Božích detí a spoludedičov Krista, ak máme skutočne účasť na jeho utrpeniach, aby sme mali účasť aj na jeho sláve“ (porov. Rim 8, 17). Vďaka Kristovej smrti a vzkrieseniu aj my dnes povstávame k novému životu a spájajúc náš hlas s jeho hlasom vyhlasujeme, že chceme stále zostať s Bohom, našim nekonečne dobrým a milosrdným Otcom.

Takto vstupujeme do hlbok veľkonočného tajomstva. Úžasná udalosť Ježišovho vzkriesenia je vo svojej podstate udalosťou lásky: lásky Otca, ktorý vydáva Syna za spásu sveta, lásky Syna, ktorý sa odovzdáva do Otcovej

vôle za nás všetkých; lásky Ducha Svätého, ktorý vzkriesil Ježiša z mŕtvych v jeho premenenom tele. A ešte niečo: lásky Otca, ktorý opäť objíma svojho Syna a zaodieva ho do svojej slávy; lásky Syna, ktorý sa v sile Ducha Svätého vracia k Otcovi, zaodetý v našom premenenom človečenstve. Z dnešnej slávnosti, ktorá nám umožňuje opäť prežiť absolútnu a osobitnú skúsenosť Ježišovho vzkriesenia, zaznieva aj nám výzva, aby sme sa obrátili k Láске. Zaznieva nám pozvanie aby sme žili odmietajúc nenávisť a sebeckvo a kráčali v stopách Baránka, obetovaného za našu spásu a nasledovali Spasiteľa, ktorý bol

„tichý a pokorný srdcom“, ktorý „bol vzkriesený pre naše duše“ (porov. Mt 11, 29).

Bratia a sestry, kresťania vo všetkých častiach sveta, mužovia a ženy so srdcom úprimne otvoreným pravde! Nech nikto nezatvára srdce všemohúcnosti tejto lásky, ktorá nám prináša spásu! Ježiš Kristus zomrel a vstal z mŕtvych pre všetkých:

on je našou nádejou! Pravou nádejou pre každé ľudské bytie. Dnes, podobne ako učeníkov v Galilei prv než sa vrátil k Otcovi, posielala každého z nás ako svedka jeho nádeje a uist'uje nás: Ja som stále s vami, po všetky dni až do skončenia sveta (porov. Mt 28, 20). Upriamujúc svoj duchovný zrak na oslávené rany jeho premeneného tela môžeme pochopiť zmysel a hodnotu bolesti, môžeme zmiernovať toľké rany, ktoré aj dnes skrývajú ľudstvo. V jeho oslávených ranách spoznávame nezmazateľné znaky nekonečného Božieho milosrdenstva, o ktorom hovorí prorok: on je ten, kto uzdravuje ranené srdcia, ujíma sa biednych, ohlasuje oslobodenie väzňov, potešuje utrápených a ich smútočný odev nahrádza olejom radosti, spevom chvály sklúčené srdcia (porov. Iz 61, 1.2.3). Ak sa k nemu priblížime s pokornou dôverou, v jeho pohľade nájdeme odpoveď na najhlbšie túžby nášho srdca: spoznať Boha a vytvoriť s ním živý a životodárny vzťah, ktorý by jeho láskou naplnil náš život, naše vzájomné osobné a spoločenské vzťahy. Preto ľudstvo potrebuje Krista: v ňom, našej nádeji, „sme boli spasení“ (porov. Rim 8, 24).

Koľko krát vzťahy medzi človekom a človekom, jednou a druhou skupinou, medzi jedným a druhým národom sú miesto lásky poznačené sebeckvom, nespravodlivosťou, nenávisťou a násilím! To sú rany ľudstva, otvorené a bolestné v každom kúte našej planéty, i keď sú často neznáme a neraz zámerne zakrývané. Sú to rany, ktoré sužujú nespočetné množstvo našich bratov a sestier. Práve tieto rany čakajú, že budú zmiernené a uzdravené

oslávenými ranami vzkrieseného Pána (porov. 1 Pt 2, 24-25) ako aj solidaritou tých, čo v jeho mene a nasledujúc jeho príklad konajú skutky lásky, prakticky sa angažujú za spravodlivosť a šíria okolo seba žiarivé znamenia nádeje na miestach, poznačených krvou konfliktov a všade tam, kde je naďalej potláčaná dôstojnosť ľudskej osoby. Je našou túžbou, aby sa práve tam znásobili svedectvá miernosti a odpustenia!

Milí bratia a sestry, nechajme sa preniknúť žiarivým svetlom tohto slávnostného dňa. Otvorme sa s úprimnou dôverou vzkriesenému Kristovi, aby sa obnovujúca sila veľkonočného tajomstva prejavila v každom z nás, v našich rodinách, v našich mestách a krajinách. Nech sa prejaví vo všetkých častiach sveta. Ako pritom v tejto chvíli nemysliť osobitne na niektoré oblasti Afriky, ako

je Darfur a Somálsko, na mučený Blízky východ a osobitne na Svätú zem, na Irak, Libanon ako aj na Tibet – oblasti, pre ktoré povzbudzujem do hľadania takých riešení, ktoré chránia dobro a mier! Prosme o plnosť veľkonočných darov aj na príhovor Márie, ktorá po tom, čo zdieľala bolesti, utrpenie a ukrižovanie svojho nevinného Syna, zakúsila aj nevýslovnú radosť jeho vzkriesenie. Spojená s Kristovou slávou nech nás ona chráni a vedie cestou bratskej solidarity a pokoja.

Toto sú moje veľkonočné žičenia, ktorými sa obraciam na vás, tu prítomných, ako aj na mužov a ženy všetkých národov a kontinentov, ktorí sú s nami spojení prostredníctvom rozhlasu a televízie.

Požehnanú Veľkú noc!

TK KBS,mg / snímka RV

Generálna audiencia Benedikta XVI.

Drahí bratia a sestry,

et resurrexit tertia die secundum Scripturas - a tretieho dňa vstal z mŕtvych podľa Svätého písma. Každú nedeľu si v Kréde obnovujeme svoju vieru v Kristovo vzkriesenie, v tú prekvapujúcu udalosť predstavujúcu kľúč k pochopeniu kresťanstva. V Cirkvi sa všetko vysvetľuje na základe tohto veľkého tajomstva, ktoré zmenilo beh dejín a ktoré sa sprítomňuje v každom slávení Eucharistie. Existuje však liturgické obdobie, v ktorom sa táto centrálna skutočnosť kresťanskej viery s jej doktrínalnym bohatstvom a nevyčerpatelnou vitalitou predkladá veriacim oveľa intenzívnejšie, aby ju čoraz hlbšie objavovali a vernejšie prežívali. Je to Veľkonočné obdobie. Každý rok počas „Svätého trojdňa ukrižovaného, zosnulého a zmŕtvychvstalého Krista“ - ako ho nazýva sv. Augustín - prežíva Cirkev v duchu modlitby a pokánia posledné etapy Ježišovho pozemského života: jeho odsúdenie na smrť, jeho výstup s krížom na Kalváriu, jeho obetovanie sa pre našu spásu, jeho uloženie do hrobu. Na „tretí deň“ potom Cirkev znovu prežíva jeho vzkriesenie: je to Pascha - Ježišov prechod zo smrti do života, v ktorom sa naplňujú starodávne proroctvá. Celá liturgia Veľkonočného obdobia radostne ospevuje istotu Kristovho vzkriesenia.

Drahí bratia a sestry, svoje príľnutie ku Kristovi, ktorý za nás zomrel a vstal z mŕtvych, si musíme neustále obnovovať: jeho Pascha je aj našou Paschou, pretože vo vzkriesenom Kristovi nám bola daná istota nášho vzkriesenia. Správa o jeho vzkriesení z mŕtvych nestarne a Ježiš zostáva stále živý. A živý je aj jeho evanjelium. „Viera kresťanov,“ hovorí sv. Augustín, „je v Kristovom vzkriesení.“ Skutky apoštolov to jasne vysvetľujú: „Boh... (ho) ustanovil a všetkým osvedčil tým, že ho vzkriesil z mŕtvych“ (Sk 17, 30 - 31). Totiž smrť nestačila na osvedčenie toho, že Ježiš je skutočne Boží Syn a očakávaný Mesiáš. V dejinách zasvätili

mnohí ľudia svoj život nejakej veci, ktorú považovali za správnu, a aj zomreli! No zostali mŕtvi. Pánova smrť ukazuje nesmiernu lásku, ktorou nás miloval až po obeťovanie seba samého za nás. Ale iba jeho vzkriesenie je „bezpečným dôkazom“, istotou, že to, čo tvrdí, je pravda, ktorá platí aj pre nás a po všetky časy. Vzkriesením ho Otec oslávil. Sv. Pavol v Liste Rimanom píše: „Lebo ak svojimi ústami vyznávaš: ‚Ježiš je Pán!‘ a vo svojom srdci uveríš, že Boh ho vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený“ (Rim 10, 9).

Dôležité je znovu zdôrazniť túto základnú pravdu našej viery, ktorej historická pravdivosť je obširne zdokumentovaná, i keď ani dnes rovnako ako v minulosti nechýbajú ľudia, ktorí ju rôznym spôsobom spochybňujú či dokonca negujú. Ochabnutie viery v Ježišovo vzkriesenie oslabuje svedectvo veriacich. Vskutku, ak v Cirkvi ochabne viera vo vzkriesenie, všetko sa zastaví a rozpadá. Naopak, príľnutie srdcom i myslou k usmrtenému a vzkriesenému Kristovi mení život a osvetľuje celú existenciu ľudí a národov. Nie je azda istota, že Kristus vstal z mŕtvych, tým, čo povzbudzuje k odvahe, prorockej neohrozenosti a vytrvalosti mučeníkov všetkých čias? Nie je stretnutie so živým Ježišom tým, čo obrátilo a očarilo toľkých mužov a ženy, ktorí od začiatkov kresťanstva neustále opúšťajú všetko, aby ho nasledovali a dali svoj život do služby evanjeliu? „Ale ak nebol Kristus vzkriesený, potom je márne naše hlásanie a márna je aj vaša viera“ (1 Kor 15, 14). No on bol vzkriesený!

Ohlasovanie, ktoré v týchto dňoch znovu a znovu počujeme, je práve toto: Ježiš vstal z mŕtvych, je živý a môžeme sa s ním stretnúť. Tak ako sa s ním stretli ženy, ktoré sa ráno tretieho dňa, v deň po sobote, vybrali k hrobu; ako sa s ním stretli učeníci, prevapeňní a zmätení tým, čo im oznámili ženy; ako ho stretli toľkí ďalší svedkovia v dňoch, ktoré nasledovali po vzkriesení. A aj po svojom vystúpení do neba Ježiš

zostáva naďalej prítomný medzi svojimi priateľmi, ako prisľúbil: „Hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“ (Mt 28, 20). Pán je s nami, so svojou Cirkvou, až do konca čias. Členovia prvotnej Cirkvi osvietení Duchom Svätým začali otvorene a bez strachu ohlasovať veľkonočnú zvesť. A táto zvesť, odovzdávaná z generácie na generáciu, prišla až k nám a zaznieva vždy s novou silou každý rok na Veľkú noc.

Zvlášť počas Veľkonočnej oktávy nás liturgia pozýva osobne sa stretnúť so Vzkrieseným a spoznať jeho oživujúcu moc v udalostiach dejín a nášho každodenného života. Dnes, v stredu, nám napríklad predkladá dojímavý príbeh o dvoch emauzských učeníkoch (porov. Lk 24, 13 - 35). Tí sa po Ježišom ukrižovaní ponorení v smútku, sklamaní a znechutení vracali domov. Cestou sa medzi sebou rozprávali o tom, čo sa udialo v posledných dňoch v Jeruzaleme. Vtedy k nim pristúpil Ježiš, dal sa s nimi do reči a vyučoval ich: „Vy nechápaví a ťarbaví srdcom uveriť všetko, čo hovorili proroci! Či nemal Mesiáš toto všetko vytrpieť, a tak vojsť do svojej slávy?“ (Lk 24, 25 - 26). Počnúc Mojžišom a všetkými prorokmi im vysvetľoval z Písma to, čo sa naňho vzťahovalo. Kristovo vyučovanie, jeho výklad prorociet, bolo pre emauzských učeníkov ako neočakávané zjavenie, osvetľujúce a potešujúce. Ježiš im dal nový kľúč na čítanie Biblie - všetko sa im zrazu zdalo jasné, smerujúce priamo k tejto chvíli. Slová neznámeho počestného si ich získali, a preto ho prosili, aby zostal s nimi na večeru. On súhlasil a sadol si s nimi za stôl. Ako píše evanjelista Lukáš: „Keď sedel s nimi pri stole, vzal chlieb a dobrorečil, lámal ho a podával im ho“ (Lk 24, 30). A práve v tom okamihu sa obom učeni-

kom otvorili oči a spoznali ho, „ale on im zmizol“ (Lk 24, 31). A oni, plní prekvapenia a radosti, hovorili: „Či nám neho srdce, keď sa s nami cestou rozprával a vysvetľoval nám Písma?“ (Lk 24, 32).

Počas celého liturgického roka, no osobitne počas Veľkého týždňa a Veľkonočnej oktávy, Pán kráča s nami po ceste, vysvetľuje nám Písma a objašňuje toto tajomstvo: všetko hovorí o ňom. A toto by malo zapáliť aj naše srdcia, aby sa tak mohli otvoriť aj naše oči. Pán je s nami a ukazuje nám pravú cestu. Tak ako dvaja učeníci spoznali Ježiša pri lámaní chleba, aj my dnes pri lámaní chleba spoznávame, že je prítomný. Emauzskí učeníci ho spoznali a spomenuli si na okamihu, v ktorých Ježiš lámal chlieb. Toto lámanie chleba nám pripomína prvú Eucharistiu slávenú pri Poslednej večeri, keď Ježiš lámal chlieb a dával učeníkom seba samého, čím anticipoval svoju smrť a zmŕtvychvstanie. Ježiš láme chlieb aj s nami a pre nás, stáva sa pre nás prítomným vo svätej Eucharistii. Dáva nám seba samého a otvára naše srdcia. Vo svätej Eucharistii a v stretnutí s jeho slovom, pri týchto dvoch stoloch – stole Božieho slova a stole premenného chleba a vína - môžeme aj my stretnúť a spoznať Ježiša. Tak každú nedeľu spoločenstvo opäť prežíva Pánovu Paschu a prijíma od Spasiteľa jeho prikázanie lásky a bratskej služby.

Drahí bratia a sestry, radosť z týchto dní nech ešte viac upevní naše verné priľnutie ku Kristovi, ukrižovanému a vzkriesenému. Predovšetkým sa nechajme naplniť pôvabom jeho vzkriesenia. Nech nám Mária pomáha stať sa poslami veľkonočného svetla a radosti pre mnohých našich bratov. Ešte raz vám všetkým prajem požehnanú Veľkú noc!

Preložila Mária Spišiaková

Svätá stolica: Na riešenie rasizmu nestačí tolerancia

Švajčiarsko (21. marca, RV) – Arcibiskup Silvano Tomasi, stály pozorovateľ Svätej stolice pri inštitúciách OSN v Ženeve, na 7. zasadaní Rady pre ľudské práva predniesol príspevok k rozprave o rasizme, rasovej diskriminácii, xenofóbii a súvisiacich formách intolerance. Ako uviedol, Svätá stolica považuje problém ľudských práv súvisiacich s rasizmom za veľmi páličivý. Žiaden kút sveta nie je bez skúseností s rasovou diskrimináciou, aj keď sa bežne predpokladá, že takéto formy intolerance sú ošetrené bežnými zákonmi. „Fenoméni globalizácie,“ konštatoval Mons. Tomasi, „spojil predtým vzdialených ľudí, ktorých kultúry a vierovyznania sú dosť odlišné. Z toho vyplývajúci pluralizmus spoločnosti zvýšil riziko rasizmu. V podstate sa dá povedať, že nedostatok poznania a prítomnosť neznámych tradícií a zvykov majú tendenciu vytvárať strach z iných ľudí a nebezpečenstvo odmie-

tania. Takáto obava však musí byť prekonaná.“

Arcibiskup zdôraznil, že tolerancia sama o sebe na to nestačí, každý by mal prijať odlišnosť aj rovnakosť s iným človekom, aby sa našli riešenia pre praktické problémy spolužitia. Takýto dialóg niekedy môže byť ťažký, najmä ak migranti a azylanti nemajú dôstojné podmienky pre život a keď sú menšiny akéhokoľvek druhu považované za podradné dokonca aj zo strany inštitúcií. V tejto súvislosti stály pozorovateľ Svätej stolice poukázal na náboženskú netoleranciu, ktorá by mala byť vnímaná a riešená v kontexte „nerozdeliteľnosti, vzájomnej závislosti a univerzálnosti ľudských práv“. Na to je podľa Mons. Tomasiho potrebná efektívnejšia spolupráca medzinárodného spoločenstva a vzdelávanie, ktoré podporuje vzájomné poznanie, buduje dôveru a podporuje uplatňovanie práv človeka.

RV mf, dj

Svet sa rozlúčil so zakladateľkou hnutia Fokoláre

Taliansko (18. marca, RV) – Svet sa v utorok 18. marca o 15.00 hod. v Bazilike sv. Pavla za hradbami v Ríme rozlúčil so zakladateľkou hnutia Fokoláre Chiarou Lubichovou, ktorá zomrela 14. marca. Hlavným celebrantom pohrebného obradu bol vatikánsky štátny sekretár kardinál Tarcisio Bertone. Vo svojej homilii poukázal na to, že 20. storočie bolo storočím, kedy sa zrodili mnohé cirkevné hnutia, medzi nimi aj Fokoláre. Jeho zakladateľka sa v tichosti a pokore usilovala zapáliť oheň Božej lásky v srdciach.

Spojila ľudí, ktorí žijú „charizmu jednoty a spoločensva s Bohom a blížnymi, osoby, ktoré prehlbujú ‘lásku – jednotu’ tým, že robia zo seba, zo svojich domovov, zo svojej práce ‘focolare’ – ohnisko, kde sa plameň lásky stáva nákazlivým a zapaluje všetko navôkol”, povedal kardinál Bertone a dodal, že táto misia je možná pre všetkých, pretože “evanjelium je na dosah pre každého: biskupov a kňazov, mládež aj dospelých, zasvätené osoby i laikov, manželov, rodiny a spoločenstvá, všetci sú povolaní žiť ideál jednoty: ‘Aby všetci boli jedno’ (Jn 17,21).”

-dj-

Chiara Lubichová otvorila cestu spoločensva

Taliansko (19. marca, RV/SIR) - „Charizma jednoty otvorila novú cestu spoločensva a svetla pre Cirkev a ľudstvo“ a „biskupi Európy sa tešia z tohto daru pri mnohých príležitostiach.“ To sú slová kardinála Petra Erdöa, predsedu Rady európskych biskupských konferencií, ktoré adresoval vedeniu hnutia Fokoláre pri príležitosti úmrtia jeho zakladateľky Chiary Lubichovej, s ktorou sa včera svet rozlúčil v Bazilike sv. Pavla za hradbami v Ríme. Kardinál Erdö zdôraznil, že európski biskupi sa

pripájajú „k modlitbám veľkého množstva ľudí všetkých kresťanských denominácií a iných náboženstiev, aby poďakovali Bohu za všetky dobrodenia, ktoré Cirkev a svet dostali prostredníctvom Chiarinej osoby.“

Kardinál spomenul prejav Chiary Lubichovej na ekumenickom zhromaždení v Grazi v roku 1997, jej účasť na mimoriadnej synode pre Európu v roku 1999, Dni Európy v Stuttgarte v rokoch 2004 a 2007 a dodal: „Som si istý, že Chiara sa bude naďalej prihovárať za Európu. Počas svojho života bola vernou učeníčkou ukrižovaného Krista a porozumela tajomstvu lásky prostredníctvom spojenia s Ním. Teraz ju vzkriesený Kristus privíta vo svojom Kráľovstve. Kiež toto dodá dôveru a útechu veľkej rodine hnutia Fokoláre.“

-mz-

Zomrel známy misionár a exorcista Jozef Bill

V africkej Ugande v Bazilike medaily Panny Márie 19. marca pochovali známeho katolíckeho misionára, exorcistu, kňaza z Kongregácie sv. Vincenta z Pauly Jozefa Billa. Prišlo sa s ním rozlúčiť 25 kňazov, miestny biskup, arcibiskup a kardinál. Rodák pochádzajúci z indickej Kerala zomrel 14. marca v Nemocnici sv. Márie v Lacor, v Gulu, na srdcový infarkt vo veku 80 rokov.

Slovenskí veriaci sa s ním mali možnosť naposledy stretnúť v auguste minulého roku na jeho duchovných cvičeniach v Trenčíne, ktoré pomáhali pripraviť otcovia redemptoristi so združením Koral. Na Slovensku vyšli aj jeho dve publikácie Ježiš sa ma dotkol a Ježiš, oceán lásky, v ktorých sú zhrnuté jeho kázne, duchovné obnovy. Otec Bill bol považovaný za charizmatického kazateľa, po svojom zázračnom uzdravení pred vyše 30 rokmi objavil svoje poslanie kázať po celom svete evanjelium. Putoval takmer po všetkých kontinentoch, navštívil množstvo krajín, kde ľuďom dával duchovné obnovy, exercície a zároveň uzdravoval z chorôb, zbavoval nečistých duchov. Bol človekom modlitby. Bol známy svojou skromnosťou, láskavosťou, ale aj zmyslom pre humor. Svoje misie vo východnej Afrike začal v roku 1992, odkiaľ putoval do Európy, USA, Kanady a Ázie. Na jeho misiách sa zúčastnili tisícky kresťanov i nekresťanov, stovky ľudí takto pristúpili k sv. spovediam a po jeho modlitbe boli uzdravení alebo prežili svoje obrátenie.

Otec Bill bol veľkým mariánskym ctiteľom, vo svojich exercíciách často spomínal príklady sv. Márie Goretti či Terezky z Lisieux. Vyzýval ľudí k ceste svätosti. V jeho širšej rodine, ako to spomínal aj na svojich cvičeniach, bolo štyridsať duchovných povolaní. Indická Kerala, z ktorej pochádzal, je miestom, kde podľa tradície zanechal stopy viery apoštol sv. Tomáš. Jeho misie budú naďalej pokračovať tak, ako si to želal, prostredníctvom iných, poverených nasledovníkov.

Andrea Eliášová

Hovorca Svätej stolice o reakciách na krst moslimského novinára

Vatikán (28. marca, RV) – Hovorca Svätej stolice Federico Lombardi reaguje na hlasy, ktoré sa ozývajú od krstu moslimského zástupcu šéfredaktora talianskeho denníka *Corriere della sera*, Magdiho Allama. Ten totiž prijal kresťanstvo a bol pokrstený v Bazilike sv. Petra vo Vatikáne samotným pápežom počas Veľkonočnej vigílie. Práve na túto skutočnosť reagovali médiá z celého sveta, pričom upozorňovali na bezpečnostné riziká týkajúce sa pápeža a kresťanov žijúcich v niektorých moslimských krajinách, kde prestup moslima na iné náboženstvo môže vyvolať veľmi veľké napätie.

Hovorca Svätej stolice vyzýva všetky strany, aby sa snažili vyhnúť nedorozumeniam pre chybnú interpretáciu udalostí z minulých dní. Svätý Otec rešpektuje a chápe konverziu Magdiho Allama ako výraz hlbokého osobného hľadania a jeho prijatím do Katolíckej cirkvi nijako nehodnotí jeho osobné názory novinára. Čo sa týka vzťahov medzi kresťanmi a moslimami, Otec Lombardi vyzdvihuje zo strany moslimov predovšetkým odhodlanosť pokračovať v začatom dialógu s kresťanmi. Vatikán privítal otvorenosť a stabilnú spoluprácu v ostatnom období. Z katolíckej strany je to podľa neho najmä úloha Pápežskej rady pre medzináboženský dialóg, aby sa tieto rozhovory rozvíjali aj naďalej. -sg-

Oficiálne vyhlásenie Ukrajinskej gréckokatolíckej cirkvi

Tlačová kancelária Ukrajinskej gréckokatolíckej cirkvi vydala 23. marca oficiálne stanovisko Vrchného arcibiskupa Ľubomyra Husara k správe, ktorá sa rozšírila v ostatných dňoch, že rehoľní kňazi-baziliáni Eliáš A. Dohnal, Metoděj R. Špiřík, Markian V. Hitiuk a kňaz Róbert Oberhauser sa vyhlásili za vysvätených biskupov Ukrajinskej gréckokatolíckej cirkvi.

Vo vyhlásení sa uvádza:

- 1) Synoda biskupov nikdy nenavrholo tieto osoby za kandidátov na biskupov;
- 2) Týmto osobám nikdy nebol udelený súhlas Rímskeho pápeža, ako to vyžaduje kánonické právo;
- 3) A preto, hoci to tvrdia, nemožno ich považovať za biskupov Ukrajinskej gréckokatolíckej cirkvi.

V tejto súvislosti sa vo vyhlásení uvádza, že v zmysle Kódexu kánonov východných cirkví (kán. 1459 § 1) v prípade, žeby biskupi bez schválenia kompetentnej autority Synody biskupov na čele s Vrchným arcibiskupom Kijevsko-Haličským a bez súhlasu Svätého Otca vysvätili niekoho za biskupa, a niekto by týmto spôsobom od nich prijal svätenia, v takom prípade svätitelia ako aj tí, ktorí boli vysvätení, musia byť potrestaní exkomuniká-

ciou, teda úplným vylúčením z Katolíckej cirkvi.

Kardínal Husar na záver vyhlásenia zakazuje duchovenstvu prijímať a pozývať vyššie uvedené osoby k akémukoľvek liturgickému sláveniu. Rehoľní kňazi E. Dohnal, M. Špiřík a Hitiuk sa doteraz zdržovali na Ukrajine, v baziliánskom kláštore Pidhirky v Lvovskej oblasti.

**Zdroj: Press-servis UGKC//o. Oleg
Preložil Stanislav Gábor**

20. výročie smrti Štefana Romana

Pred dvadsiatimi rokmi zomrel v Toronte Štefan B. Roman, kanadský podnikateľ slovenského pôvodu, spoluzakladateľ a prvý predseda Svetového kongresu Slovákov, podporovateľ slovenských národných, kultúrnych a náboženských aktivít v slobodnom svete. Popularizoval cyrilo-metodský odkaz, najmä v rámci výročí Solúnskych bratov. Roku 1963 bol vo Vatikáne vyznamenaný Rytierskym radom sv. Gregora a o rok neskôr bol ako laický pozorovateľ pozvaný pápežom Pavlom VI. Na Druhý vatikánsky koncil. Na svojom pozemku v Unionville dal podľa vzoru gréckokatolíckeho farského chrámu v rodnom Veľkom Ruskove postaviť monumentálnu katedrálu Premenenia Pána. Už rozostavanú katedrálu slovenského gréckokatolíckeho biskupstva sv. Cyrila a Metoda v Toronte posvätil pápež Ján Pavol II. Počas návštevy Kanady v roku 1984. **Jozef Krištof**

10 rokov od udelenia titulu „pápežský“ Slovenskému ústavu sv. Cyrila a Metoda v Ríme

Rím (28. marca, RV) – Ústav sv. Cyrila a Metoda v Ríme si dnes pripomína 10. výročie jeho povýšenia na Pápežskú inštitúciu. Súhlas k tomu dal pápež Ján Pavol II. a to v čase, keď ústav oslavoval 35. výročie svojho vzniku. Reagoval tak na dve žiadosti vtedajšieho predsedu Konferencie biskupov Slovenska Mons. Rudolfa Baláža o zriadenie Pápežského slovenského kolégia sv. Cyrila a Metoda v Ríme a o udelenie titulu „pápežský“ už jestvujúcemu Slovenskému ústavu sv. Cyrila a Metoda v Ríme.

Svätý Otec tak vtedy svojou kladnou odpoveďou ohodnotil činnosť, ktorú ústav vykonával pri udržiavaní viery a nádeje slovenských veriacich. Ústav sa pričínal najmä o zaslanie vyše dvoch miliónov výtlačkov náboženských kníh na Slovensko, či o realizovanie liturgickej obnovy v duchu Druhého vatikánskeho koncilu vydávaním potrebných liturgických kníh v slovenčine. Okrem toho je významná aj jeho činnosť pri usmerňovaní slovenských pútnikov, ktorí prichádzajú do Ríma pozdraviť Svätého Otca. -sg-

Svätá zem potrebuje vodcov ochotných obetovať svoje životy

Izrael (18. marca, RV/CNS) - Latinský patriarcha Jeruzalema Michel Sabbah vyhlásil, že Svätá zem potrebuje vodcov pripravených „ponúknuť svoje životy“ za mier viac, ako tých, ktorí „vydajú príkaz na zabitie.“ „Potrebujeme predstaviteľov, ktorí dokážu uzavrieť mier, pretože toto je základná cesta ako skončiť s extrémizmom a nastúpiť na pravú cestu k bezpečnosti a pokoju,“ povedal v prejave 17. marca. „Vodcovia by si mali zvoliť medzi dvomi cestami - medzi mierom alebo narastajúcim extrémizmom a neistotou,“ uviedol patriarcha na tlačovej konferencii.

Dodal, že násilie, ktoré zanechalo viac ako sto mŕtvych v pásme Gazy, osem zastrelených Izraelčanov v jeruzalemskom seminári a ďalšie násilné incidenty „vytvára reťaz neľudskosti a zbytočného násillia.“ V polovici júna sa očakáva zmena v úrade najvyššieho predstaviteľa latinského patriarchátu Jeruzalema. Michela Sabbaha, ktorý dosiahne vek 75 rokov, by mal nahradit' terajší arcibiskup koadjutor Fouad Twal. **-mz-**

V Japonsku plánujú zlúčenie kňazských seminárov

Japonsko (21. marca, RV/AsiaNews) - Japonskí biskupi požiadali Kongregáciu pre evanjelizáciu národov o povolenie zlúčiť dva kňazské semináre v krajine a vytvorit' z nich jedno zariadenie pre vzdelávanie a formáciu budúcich kňazov. Rozhodnutie padlo na tohtoročnom plenárnom zasadnutí Konferencie katolíckych biskupov Japonska v dôsledku poklesu počtu povolaní a rastu nákladov na fungovanie dvoch existujúcich inštitúcií – seminárov v Tokiu a vo Fukuoke. Nový seminár tieto dve inštitúcie zjednotí. Seminár vo Fukuoke zabezpečí štúdium teológie počas prvých troch rokov, zatiaľ čo Tokio ponúkne dva roky štúdia filozofie a prípravu na diakonát. **-mz-**

Cirkev na Blízkom východe je znepokojená odchodom kresťanov z Libanonu

Libanon (20. marca, RV/CNS) - Neobvyklá vlna emigrácie kresťanov z Libanonu narušuje demografickú rovnovahu krajiny, tvrdia účastníci marcovej konferencie kresťanských predstaviteľov z oblasti Blízkeho východu. Približne 35 percent populácie Libanonu tvorili v roku 2005 kresťania; toto číslo nezahŕňa kresťanov, ktorí emigrovali po vojne medzi Hizbaláhom a Izraelom v lete 2006.

V roku 1965 tvorili kresťania 55% celkovej populácie. „Klesajúci počet kresťanov v dnešnom Libanone je zdrojom nepokoja,“ povedal kardinál Nasrallah P. Sfeir, patriarcha Maronitskej katolíckej cirkvi. „Prezidentský úrad je neobsadený, parlament zablokovaný, centrum mesta prázdne a kresťania opúšťajú krajinu,“ konštatoval kardinál a dodal: „Libanon ako obraz spolumaživanja je ohrozený.“ **-mz-**

Apoštolský nuncius v Mexiku o úlohe Cirkvi v boji proti drogám

Mexiko (22. marca, RV/Zenit) – Proti nezákonnému obchodovaniu s drogami by sme mali bojovať výchovou k hodnotám a Cirkev by mala pomáhať v tejto snahe, uviedol to apoštolský nuncius v Mexiku arcibiskup Christophe Pierre počas štvordňovej návštevy mesta Culiacan, ktoré je po desaťročia sužované obchodom s drogami. Zástupca Svätej stolice tvrdí, že tento neduh odráža zmeny v sociálnom správaní nielen v Mexiku, ale aj v iných latinskoamerických krajinách. Skonštatoval, že „úlohou politikov a celej spoločnosti je chopit' sa práce a analyzovať motívy takéhoto vývoja.“ Arcibiskup apeluje, aby sa pozornosť venovala všetkým znakom sociálnej dezintegrácie, ktorá predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť a zahŕňa aj ozbrojené skupiny operujúce v Mexiku a mnohých častiach Latinskej Ameriky. „Je nevyhnutné učiť hodnotám v školách, aj keď to nie je jednoduchá úloha,“ povedal Mons. Christophe Pierre. **-mz-**

Biskupi v Keni vyzývajú k podpore ľudí bez domova

Pri násilnostiach po decembrových prezidentských voľbách opustilo svoje domovy viac ako 300-tisíc ľudí, mnohé domy boli vypálené a zničené. Niektorí sa uchýlili do kostolov a škôl, kde im vládne i mimovládne organizácie poskytli jedlo a šatstvo. Niektorí sa vrátili domov, no mnohí z nich sú stále v tomto dočasnom útočisku.

Cirkev nalieha na vládu, aby pomohla ľuďom bez domova ako súčasť nastolenia pokoja a rozdelenia moci medzi prezidentom Mwai Kibakim a opozičným lídrom Railom Odingom. Cirkev prispela k humanitárnej pomoci „a rovnako sme pripravení prispieť k zavedeniu stáleho riešenia problémov“ Keňanov, ktorí stratili domov, vyjadril sa kardinál. Biskup Peter Kairo z Nakuru, predseda Komisie pre spravodlivosť a pokoj Biskup ďalej pokračoval: „Je teraz našou povinnosťou začať s procesom scelovania... Aj keď oslavujeme novozískaný mier, nesmieme zabúdať na tých, ktorí trpia stratou domova.“ **-mz-**

Sv. omša na pamiatku Pánovej večere v Spišskej Kapitule

Na Zelený štvrtok, 20. marca 2008 slávil spišský diecézny biskup Mons. František Tondra sv. omšu na pamiatku Pánovej večere. Cirkev touto sv. omšou vstupuje do veľkonočného trojdňa a spomína na tú Poslednú večeru, pri ktorej Pán Ježiš obetoval Bohu Otcovi svoje telo a krv a ustanovil Eucharistiu.

V Homílii sa veriacim prihovril Spišskokapitulský farár ThDr. Štefan Vitko, ktorý poukázal na zmysel Eucharistie a jej nevyhnutnú potrebu v živote kresťana. Povedal: „Cirkev nám cez liturgiu dáva najavo, že Eucharistia, to nie je hocičo. Eucharistia je pokrm, ktorý nie je iba niečo. Eucharistia, to nie je to, čo z niečoho zostane, ako nejaký zvyšok. Ježiš nám v Eucharistii nedáva nič, ale dáva nám samého seba. Obetuje za nás svoje Telo a vylieva za nás svoju Krv. Ide o veľmi vzácnu skutočnosť, ktorá sa vymyká z rámca tohto pozemského sveta. Človek musí rozmýšľať, pred akou skutočnosťou stojí, keď ma pred sebou tento Pokrm.“

Po homílii, v duchu Ježišových slov: „Neprišiel som dať sa obsluhovať, ale slúžiť“, diecézny biskup umyl dvanástim vybraným mužom nohy. Týmto gestom je vyjadrená Ježišova pokora, ktorou poukazuje na službu bližnému.

Roman Vitko

Omša svätenia olejov vojenského ordinariátu

Spolu s ordinárom OS a OZ SR biskupom Františkom Rábekom na Zelený štvrtok 20. marca 2008 celebrowali vojenský, policajný a väzenský kapláni z celého Slovenska v hlavnom chráme Ordinariátu OS a OZ SR v kostole sv. Jána z Mathy v Bratislave tradičnú omšu svätenia olejov. Počas nej pozhňal biskup Rábek olej katechumenov, olej chorých a posvätil krizmu, ktoré budú po celý rok používať pri vysluhovaní sviatosti. V príhovore venovanom zvlášť kaplánom sa biskup Rábek zamerl na dôsledné plnenie ich kňazskej služby v prostredí Ozbroyených síl a ozbrojených zborov podľa vzoru Kristovho kňazského úradu.

Tibor Ujlacký

Deň narodenia kňazstva a Eucharistie v Košiciach

Vo Veľký štvrtok, deň narodenia novozákonného kňazstva a Eucharistie, sa v košickej gréckokatolíckej katedrále stretli kňazi Košickej eparchie so svojim biskupom,

vľadykom Milanom Chauturom. Spoločným slávením tajomstva Eucharistie aktualizovali prijatý dar kňazstva. Súčasne pri tom vyjadrili duchovnú jednotu eparchiálneho presbytéria. Vľadyka Milan v kázni pripomenul, že kňazskou vysviackou boli vnútorne obdarovaní silou kňazstva a táto hodnosť je veľmi vznešená a zaväzujúca. Ďalej poukázal na zodpovednosť vo vykonávaní kňazskej služby. „Raz budeme konfrontovaní s Kristom tvárou v tvár a bolo by tragédiou, keby nezmazateľný znak kňazstva bol pre nás znakom zavrnutia.“

Súčasťou svätej liturgie bolo aj posvätenie myra, voňavého oleja. Tento olej sa používa pri udeľovaní sviatosti myropomazania a môže ho posvätiť len biskup. V závere slávnosti sa liturgicky sprítomnil dojemný akt Ježišovej pokory. Počas spevu perikopy evanjelia o umývaní nôh vľadyka Milan umyl nohy dvanástim kňazom z trebišovského protopresbyterátu. Tento obrad je silným znakom tej skutočnosti, že kňazský život má byť predovšetkým službou.

Michal Hospodár

Bratislavský eparcha umýval nohy kňazom svojej eparchie

V Katedrále Povýšenia svätého kríža v Bratislave slávil na Veľký štvrtok bratislavský eparcha Mons. Peter Rusnák archijerejskú sv. liturgiu spolu so šestnástimi kňazmi. Počas sv. liturgie vľadyka Peter posvätil myro - vzácný olej, pripravený z tridsiatich troch vonných esencií, ktorý sa používa pri vysluhovaní sviatosti myropomazania (birmovania). Prítomní kňazi si odnášajú posvätené myro do svojich farností. Východná tradícia si zachovala tradíciu vysluhovať sviatosť krstu spolu so sviatosťou myropomazania, takže myropomazanie udeľuje kňaz, ktorý krstí. Ale aj on to môže robiť iba myrom (krizmou), ktorú posvätil biskup.

V závere sv. liturgie sa konal obrad umývania nôh. Biskup si opásal zásteru a umyl nohy dvanástim kňazom bratislavskej eparchie. Zvláštnosťou bol dialóg, ktorý biskup v osobe Ježiša viedol s kňazom, predstavujúcim Petra.

Vo svojej homílii sa vľadyka Peter zamyslel nad scénou umývania nôh vo večeradle a poukázal na veľkosť Ježišovej lásky. „Dnes nám Ježiš hovorí: Nechápeš, čo som ti urobil? Nechápeš moju lásku?... Ak si myslíme, že to s láskou netreba až tak preháňať, potom nemáme s Ježišom nič spoločné. Lebo Ježiš miluje tak, že chce všetkým slúžiť. Táto Ježišova služba znamená vybrať si to najposlednejšie miesto... Boh chcel, aby práve v nás kňazoch našla jeho láska odozvu. Práve táto láska nás spasila a túto lásku máme po tieto sviatky zvestovať veriacim. V každom z nás má dnes byť len jedna jediná túžba: Pane daj, aby sme ťa takto milovali“ – povedal na záver bratislavský eparcha.

Táto sv. liturgia na Veľký štvrtok bola prejavom jednoty kňazov so svojim biskupom.

Stanislav Gábor

Obrady Veľkého piatku v katedrále sv. Martina v Spišskej Kapitule

Na Veľký piatok, 21. marca 2008 v katedrálnom chráme sv. Martina v Spišskej Kapitule si veriaci spolu so svojim diecéznym biskupom Mons. Františkom Tondrom pripomenuli Pánovo utrpenie, smrť a zmŕtvychvstanie. Obrady začali o 16.00 hodine a predchádzala im pobožnosť krížovej cesty.

Na Veľký piatok Cirkev podľa pradávnej tradície neslávi Eucharistiu a zachováva prísny pôst. Je to jediný čas, kedy si veriaci kľakajú pred krížom. Kríž je znakom spásy. Na ňom sa obetoval Pán Ježiš, na kríži vykúpil ľudstvo z otroctva hriechu.

V príhovore sa veriacim prihovoril rektor Kňazského seminára biskupa Jána Vojtaššáka Mons. Jozef Jarab. Svoju homíliu začal týmito slovami: „K tomuto dňu, k Veľkému piatku, k dlhej kresťanskej tradícii, tak ako sme ju zažívali ako malé deti, ale aj dnes vo veku dospelom nutne patrí veľký priestor práve emóciám, citom. V tejto chvíli by bolo možno lepšie zostať ticho, ktoré je určite potrebné pre každého jedného z nás, aby pochopil význam tohto dňa, nadobudol si svoju osobnú skúsenosť s udalosťou Ježišovej smrti a Jeho zmŕtvychvstania.“ Homíliu ukončil myšlienkou, že Veľký piatok a chvíle, ktoré prežívame ukazujú na obrovské svedectvo schopnosti milovať a umierať. **Roman Vitko**

Sprítomnenie daru kňazstva v Prešove

„Ježiš povolal každého kňaza, lebo to on sám chcel. Nestalo sa to čírou náhodou, aj keby sa to niekomu tak zdalo. Povolal nás, aby sme boli stále s ním. O tom je hlavne život kňaza. O dôvernej blízkosti s Bohom.“ Aj tieto slová povedal vladyka Ján Babjak SJ, prešovský arcibiskup a metropolita, počas slávenia archijerejskej svätej liturgie v Katedrále sv. Jána Krstiteľa v Prešove na Veľký štvrtok.

Kňazi v jednote so svojim biskupom každoročne touto svätou liturgiou vstupujú do slávenia Paschy. Ďakujú za dar Kristovho kňazstva a dar Eucharistie. Môžu potom intenzívnejšie a s novou horlivosťou, v spoločensťve s Božím ľudom, ktorý im je zverený, sláviť paschálne tajomstvo Ježiša Krista.

Súčasnou liturgického slávenia na Veľký štvrtok bolo aj posvätenie antimenzionov. Ide o plátno s ikonografickým znázornením mŕtveho Ježišovho tela a štyroch evanjelistov. V jeho strede sú všité relikvie niektorého svätca. V gréckokatolíckych chrámoch sa nachádza na oltári a slávia sa na ňom

liturgie. Vladyka posvätil aj myro, vzácny voňavý olej, s ktorým kňazi udeľujú sviatosť myropomazania (birmovania). V byzantskom obrade túto sviatosť udeľuje kňaz hneď po udelení sviatosti krstu. Záver slávenia patril obradu umývania nôh. Otec arcibiskup sa prepásal zásterou a dvanástim kňazom, podobne ako Kristus svojim učeníkom, umyl nohy. Tohto roku to boli zástupcovia celibátnych – neženatých kňazov.

V homílii vladyka kňazom zároveň ponúkol niekoľko pilierov, o ktoré sa môžu a majú opierať. Je to predovšetkým Božie slovo, Eucharistia, modlitba časoslova – Liturgie hodín, ale aj trvalá formácia a niektoré ďalšie. A dodal: „Keď sa my sami zmeníme, zistíme, že naši veriaci sú dobrí a horliví“. Taktiež kňazov požiadal, aby odovzdali jeho pozdrav veriacom vo farnostiach a všetkým kňazom, ich rodinám a veriacim poprial požehnanú Paschu nášho Pána Ježiša Krista. **Lubomír Petrik**

Bratislavský eparcha predsedal obradom Veľkého piatku

Bratislavský eparcha Mons. Peter Rusnák predsedal o 16.00 hod v Katedrále povýšenia svätého kríža Večierni (vešperám) veľkého piatku sporejnej s uložením plaščenice do hrobu. Po speve žalmov a čítaniach zo Starého zákona, diakon Ján Burda SJ spieval evanjelium o utrpení Pána. V homílii sa veriacim v preplnenej katedrále prihovoril o Vladimír Skyba, generálny vikár bratislavskej eparchie, týmito slovami: „Cirkev nám dnes na Veľký piatok predstavuje katechézu o kríži. Ponúka nám kríž, nie preto aby nás zničil, ale ako nástroj našej spásy... Svet nechápe túto vedu kríža. Lebo ako hovorí sv. Pavol, kríž je pre svet bláznovstvom... V každodennom živote chceme pred krížom utiecť. Ale pozorajme na kríž, na utrpenie v perspektíve veľkonočného rána, v perspektíve a svetle Paschy, lebo Ježiš Kristus nás spasil práve skrze kríž, tým, že svojou smrťou zničil smrť a daroval nám život večný.“

Večiereň vyvrcholila sprievodom okolo chrámu, počas ktorého vladyka Peter niesol na pleciach plaščenicu za zvukov rapkáčov a spevu tropára: Ctihodný Jozef sňal z kríža tvoje prečisté telo, ovinul ho čistým plátnom... Plaščenica vo východnej liturgii predstavuje to plátno, do ktorého bolo zavinené Ježišovo telo. Je na nej ikonopisecky zobrazené Ježišovo mŕtve telo, niekedy aj celá scéna snímania z kríža a uloženia do hrobu. Plaščenica zostáva až do slávenia Paschálnej utierne (v nedelu pred úsvitom) v Božom hrobe, ktorý býva umiestnený v strede cerkvi a veriaci vo veľkom počte prichádzajú, aby si ju bozkom uctili. **Stanislav Gábor**

Vojenský biskup na Veľký piatok na zemi chrámu

Obrady Veľkého piatku začal vojenský biskup František Rábek v hlavnom chráme Ordinariátu OS a OZ SR v kostole sv. Jána z Máthy v Bratislave dolu tvárou na zemi chrámu v hlbokkej pokore, čím prejavil ľútosť nad hriechmi, ktorými ľudia prispeli k utrpeniu Ježiša Krista.

V obradoch si spolu s veriacimi pripomenul pri spievaných pašách Pánovo utrpenie, umučenie a smrť na kríži. V homílii Mons. Rábek upriamil pozornosť veriacich na zmysel utrpenia a kríža v živote človeka, zachovanie vernosti Bohu a viere, pravde a láske a kráčanie k plnému životu aj za cenu kríža. Prítomní s ordinárom si následne uctili kríž pri spoločnej poklone. Záver Veľkopiatočných obradov patrilo svätému prijímaniu a preneseniu Oltárnej sviatosti k Božiemu hrobu.

Tibor Ujlacký

Vojenský ordinár na Bielu sobotu udeľoval sviatosti kresťanskej iniciácie

V rámci tradičných obradov Bielej soboty na Vigíliu zmŕtvychvstania Ježiša Krista, ordinár Mons. František Rábek krstil, birmoval a podal po prvýkrát Eucharistického Krista mladým ľuďom, ktorí si aj v dnešnom modernom a liberálnom svete alternatív zvolili Krista a kráčanie v jeho šľapajách.

Mons. Rábek svoju homíliu zameril smerom na Kristov život, zmŕtvychvstanie, i krst v jeho mene, ktorý má zmeniť život človeka. Jeho slová o novom živote vykúpenom smrťou a zmŕtvychvstaním Ježiša Krista, a o plnom živote v Kristovi, zarezonovali nielen v dušiach katechumenov, ale aj všetkých prítomných. Veď o tom je vlastne skutočná kresťanská Veľká noc. Symbolika Veľkonočného paškálu, krstu, obnovenia krstných sľubov, prijatia darov Ducha Svätého, či záverečná Eucharistická procesia s požehnaním ľudu i mestu, ako aj veľkonočných pokrmov len umocnili celú atmosféru sviatočných obradov, z ktorých si všetci mohli odnieť pre seba i svoje rodiny mimoriadny duchovný zážitok.

Tibor Ujlacký

Veľkonočná omša v Nitre

Na veľkonočnú nedeľu celebrou vo svojom katedrálom chráme slávnostnú veľkonočnú omšu nitriansky biskup Viliam Judák. Prítomný bol aj jeho pomocný biskup Marián Chovanec, kanonici hradnej kapituly, kňazi dekanátu a asi dve stovky veriacich. Hlavný ce-

lebrant v homílii hovoril o dvoch pilieroch, na ktorých stojí viera kresťanov katolíkov: Ježiš na tejto zemi žil a aj keď zomrel žije a je prítomný vo svojej Cirkvi.

V tejto súvislosti povedal: „Je nám jasné, že Kristus žije vo svojej Cirkvi, veď ako by mohla napriek nepriazni každej doby jestvovať, žiť, vzrastať, omladzovať sa až do dnešných čias. (...) Ale na druhej strane my, ľudia 21. storočia a tretieho tisícročia, často, aj tí, ktorí sa k Cirkvi aktívne hlásime, pozeráme na ňu ako na inštitúciu, ktorá žije z tradícií, z toho, čo tu bolo, a preto už nemôže dnešnému svetu priniesť nič nové, nič, čo by mohlo tento svet prevzápitiť. Mons. Viliam Judák konštatoval, že mnohí sa síce hlásia k tradícii a k viere svojich predkov, no keď ide o reálny život, vtedy hovoria, že „už nie sme v stredoveku“. A spomenul najmä prípady súčasných „trendov“, ktoré ohrozujú rodinu a manželstvo, ale aj nezdravé javy v podnikaní, v sociálnej spravodlivosti alebo tam, kde sa Božie prikázania dotýkajú každodenného života, vtedy mnohým kresťanstvo akoby prekážalo, akoby sa ho vo všedný deň chceli zbaviť.

Pre všetkých prítomných však zdôraznil podstatu Veľkej noci a jej spojitost' s každodenným životom členov Cirkvi: „Ale nezabúdajme, že najväčším dobrodincom nás a tohto sveta je Ježiš Kristus, ktorý nemyslel len na naše dobro tu na zemi, na našu spokojnosť, ale myslel aj na to, čo nás čaká po skončení tohto života a zaistil nám večnosť svojím slávnym zmŕtvychvstaním“.

Miroslav Lyko

Veľkonočná vigília v katedrále sv. Martina v Spišskej Kapitule

Obradom svetla 22. marca 2008 v katedrále sv. Martina v Spišskej Kapitule začala Veľkonočná vigília, ktorej predsedal spišský diecézny biskup Mons. František Tondra.

Podľa pradávnej tradície je Veľkonočná vigília nocou očakávania Pána. Pripomína svätú noc, v ktorú vstal Pán z mŕtvych. V nej Cirkev bdie očakávajúc Pánovo zmŕtvychvstanie. Je to noc, kedy Kristus premohol smrť.

Obrady sa skladajú z piatich častí: obradu svetla, bohoslužby slova, liturgie krstu, liturgie Eucharistie a z Eucharistickej procesie na oslavu Vzkrieseného Pána, ktorá je slávnostným zvestovaním Kristovho zmŕtvychvstania a výzvou k celému stvoreniu, aby sa pripojilo k triumfu Víťaza nad smrťou.

Slávnostným kazateľom bol ThDr. František Trstenký, profesor v Kňazskom seminári biskupa Jána Vojtaššáka v Sp. Kapitule. V homílii rozvinul myšlienku spojitosti svetla a tmy. Okrem iného povedal: „Dnes, keď si sprítomňujeme udalosť Ježišovho vzkriesenia, pozeráme na Ježiša Krista ako na Svetlo. Na Svetlo, kto-

ré osvecuje ľudstvo. A tak, potom už rozumieme prečo apoštol Pavol povie: „V Kristovi ste sa stali novým stvorením. Obliekli ste sa v Krista...“ Ježišovo vzkriesenie je vlastne novým prvým dňom stvorenia. Kristus je pre nás Svetlom a pre nás je aj príkladom, aby sme kráčali v tomto svetle. Aj my sme dnes povolani ako učenici Ježiša Krista prejsť cestu, ktorú prešiel Ježiš Kristus. Nedá sa hneď prísť ku vzkrieseniu, ak človek nezačne od začiatku kráčať s Ježišom Kristom. Nech sú pre nás povzbudením slová z dnešného Evanjelia, keď anjel a Ježiš hovoria ženám: „Nebojte sa!“

Pri bohoslužbách Veľkonočného Trojdnia asistovali seminaristi štvrtého ročníka, ktorí už tradične ostávajú v Kňazskom seminári biskupa Jána Vojtaššáka v Spišskej Kapitule.

Roman Vitko

Nový biskupský vikár pre veriacich maďarskej národnosti v Nitrianskej diecéze

Nitriansky biskup Mons. Viliam Judák pri svätej omši Missa Chrismatis dňa 20. marca 2008 menoval za biskupského vikára pre katolíckych veriacich maďarskej národnosti Nitrianskej diecézy Mons. Jána Pristača. Vikár je poverený osobitnou pastoračnou starostlivosťou o veriacich maďarskej národnosti na území diecézy.

Dušan Argaláš

Sekčovskí mladí bdeli s Ježišom v Getsemani

V neskorý podvečer Zeleného štvrtka sa približne 70 mladých a niekoľko starších z Farnosti Krista Kráľa v Prešove-Sekčove rozhodlo pešo putovať na Kalváriu, aby tam spoločne strávili „Hodinu s Ježišom v Getsemani.“

Na čele zástupu prechádzajúceho naprieč sídliskom a čiastočne aj mestom niesli počas celej cesty miništranti kríž. Kým sa zástup blížil k cieľu, v kostole Povýšenia sv. Kríža už organizátori, pod vedením autora myšlienky Radovana Gondžúra, pripravovali oltár so sviečkami i farebné plachty, ktoré lemovali kopec Golgoty. Nemaľý počet pútnikov sa do maličkého priestoru chrámu vošiel akoby zázrakom.

Po vyložení eucharistického Krista k adorácii mládežníckym kaplánom Miroslavom prišiel čas na osobné modlitby, v tichosti i nahlas. Povzbudiť nezabudol ani on: „Pozrite sa pod kríž. Je tam Ján, učeník, ktorého Ježiš tak miloval. Aj on je mladý a Pán má mladých veľmi rád. Teraz síce mnohým veciam nerozumie, ale

Biskup Galis menoval generálneho vikára a riaditeľa biskupskej kancelárie

Na Zelený štvrtok 20. marca 2008 počas Missa Chrismatis žilinský diecézny biskup Mons. Tomáš Galis vymenoval niektorých členov diecéznej kúrie Žilinskej diecézy.

Za generálneho vikára Žilinskej diecézy vymenoval Mons. ThLic. Ing. Ladislava Stromčeka, doterajšieho farára Farnosti Žilina-mesto a dekana žilinského dekanátu.

Za riaditeľa biskupskej kancelárie vymenoval Mons. ThDr. Michala Baláza, PhD., doterajšieho farského administrátora v Horných Lefantovciach a vedúceho Katedry pastorálnej teológie na Teologickej fakulte UK v Bratislave.

Za diecézneho ekonóma vymenoval Mgr. Stanislava Ďungela, farského administrátora Farnosti Žilina-Vlčince, ktorého zároveň vymenoval za dekana žilinského dekanátu.

Za svojho osobného tajomníka vymenoval ThLic. Petra Šveca, doterajšieho kaplána v Kysuckom Novom Meste.

Biskupský úrad Žilina

Nový generálny vikár Banskobystrickej diecézy

Dňa 20. marca 2008 diecézny biskup Rudolf Baláž menoval, a počas Missa Chrismatis predstavil diecéznemu kléru, nového generálneho vikára Banskobystrickej diecézy, ThDr. Mariána Bublincea, PhD.

Marián Bublinc sa narodil 31. marca 1966 v Bratislave. V roku 1990 prijal kňazskú vysviacku vo Vyhniciach. Po roku kňazskej služby v Banskobystrickej diecéze odišiel na štúdiá do Ríma. Do roku 1995 študoval na tamojšej Pápežskej saleziánskej univerzite. Od návratu do pastorácie na Slovensku prednáša na Teologickom inštitúte v Banskej Bystrici - Badíne. V roku 2001 sa stal členom Prípravnej komisie Diecéznej synody a neskôr generálnym sekretárom Diecéznej synody Banskobystrickej diecézy. Od októbra 2004 zastáva funkciu riaditeľa Diecézneho katechetického centra so sídlom v Banskej Bystrici.

Generálny vikár, ktorý má riadnu moc, pomáha biskupovi v riadení diecézy. Na základe úradu mu prislúcha v celej diecéze výkonná moc, ktorá podľa práva patrí diecéznemu biskupovi, a to na vykonávanie všetkých administratívnych úkonov s výnimkou tých, ktoré si biskup rezervoval alebo ktoré podľa práva vyžadujú zvláštny mandát biskupa.

Zuzana Juhaniaková

Sviečkovou manifestáciou dejiny nezastali

„Sviečkovou manifestáciou dejiny nezastali a je potrebné, aby v nich ľudia bojovali v každej chvíli za odstránenie nedostatkov a chýb,“ uviedol 25. marca na tlačovej konferencii pri príležitosti 20. výročia sviečkovej manifestácie Ján Čarnogurský. Podľa iniciátora manifestácie, Františka Mikloška, je najsilnejším odkazom to, že „obyčajní ľudia môžu robiť veľké dejiny, ak majú statočné srdce a sú schopní vydržať“. Tento rok nesie spomienka na tichý zápas o slobodu v roku 1988 názov Naša cesta k slobode.

Prítomných listom pozdravil aj Marián Šťastný, ktorý bol v roku 1987 podpredsedom Svetového kongresu Slovákov a žiadal slovenské zahraničné organizácie o podporu myšlienky protestných demonštrácií pred československými veľvyslancami. „Dnes si tu pripomíname silu viery. Sviečková manifestácia sa dnes stala neodmysliteľnou súčasťou dejín Slovenska v zápase o demokratický prejav slobôd vo všetkých oblastiach každodenného života občana,“ uviedol Šťastný v liste.

Dnešnými kľúčovými podujatiami boli slávnostná bohoslužba v Dóme sv. Martina v Bratislave, ktorú celebroidal bratislavský arcibiskup Stanislav Zvolenský. „Pred dvadsiatimi rokmi sa bojovalo o slobodu viery. K náboženskému životu však patrí nielen viera, ale aj prirodzená mravnosť,“ uviedol na úvod bohoslužby arcibiskup Zvolenský, podľa ktorého v súčasnosti musíme vhodnými prostriedkami bojovať o slobodu žiť taký mravný život, ktorý je primeraný kresťanovi. Homíliu predniesol predseda Konferencie biskupov Slovenska František Tondra, podľa ktorého bolo zlo komunizmu veľké. „Je to

náboženská sloboda, ktorá zostáva vždy barometrom všetkých ostatných slobôd,“ povedal Tondra. Prítomní sa v sviečkovom sprievode presunuli pred bratislavský kostol Notre Dame v Bratislave, kde z dielne Patrika Kovačovského odhalili nový pamätník.

Eva Jánošíková/ snímka Peter Zimen

Biskup Rudolf Baláž navštívil školy s maďarským vyučovacím jazykom

27. marca navštívil banskobystrický diecézny biskup Rudolf Baláž cirkevné školy v Šahách, Plášťovciach, Ipeľskom Predmostí a Kleňanoch.

V Šahách diecézny biskup prvýkrát navštívil Cirkevnú základnú školu a Cirkevné osemročné gymnázium F.Fegyvernekého s maďarským vyučovacím jazykom, kde sa vzdeláva viac ako 370 žiakov. Podľa slov riaditeľky školského úradu Banskobystrickej diecézy Jany Brázdilovej, na tejto i ostatných školách, ktoré navštívili, „vládne vynikajúca atmosféra a veľmi dobrý štýl výučby.“ Diecézny biskup v ten istý deň navštívil aj Cirkevnú základnú školu Pála Palásthyho v Plášťovciach, na ktorej sa formuje viac ako 90 detí. Ďalšie cirkevné školy s maďarským vyučovacím jazykom, Cirkevná základná škola Kráľovnej Pokoja v Kleňanoch a Cirkevná základná škola sv. Rity v Ipeľskom Predmostí vďaka malému počtu žiakov dýchajú rodinnou atmosférou.

Prvá návšteva v najjužnejšie položených cirkevných školách Banskobystrickej diecézy bola vzájomným povzbudením pre riaditeľov i návštevníkov, komentovala Jana Brázdilová.

Zuzana Juhaniaková

Ďalšie ocenenie Spravodlivý medzi národmi v Prešove

Do rezidencie Gréckokatolíckeho arcibiskupského a metropolitného úradu v Prešove poputoval druhý certifikát a medaila izraelského ocenenia Spravodlivý medzi národmi. Okrem ocenenia, ktoré v januári 2008 udelila Izraelská ambasáda blahoslavenému hieromučeníkovi Pavlovi Petrovi Gojdičovi OSBM, odovzdal gréckokatolícky kňaz Jozef Mašlej vladykovi Jánovi Babjakovi SJ pre Expozíciu histórie Prešovskej archieparchie vyznamenanie Spravodlivý medzi národmi, ktoré bolo v roku 1997 udelené in memoriam jeho strýkovi gréckokatolíckemu kňazovi v Oľšavici Michalovi Mašlejovi. Prevzal ho vtedy práve jeho synovec o. Jozef Mašlej.

Ľubomír Petrik

Zomrel honorárny kanonik Jozef Bednár

Vo veku 88 rokov zomrel dňa 22. marca v Makove honorárny kanonik a dekan Jozef Bednár. Rozlúčková sv. omša sa konala 26. marca o 10.00 hod. v Makove. Svätú omšu s pohrebnými obradmi celebroidal žilinský biskup Tomáš Gális vo farskom kostole v Považskej Bystrici v stredu 26. marca o 15.00 hod.

Ladislav Stromček

Arcibiskup francúzskeho mesta Tours na návšteve vo farnosti Martin-Sever

Na Veľkonočný pondelok, 24. marca 2008, privítali vo farnosti Martin-Sever Mons. Bernarda-Nicolasa Aubertina, arcibiskupa mesta Tours vo Francúzsku. Spolu so žilinským diecéznym biskupom Mons. Tomášom Galisom celebroidali sv. omšu v chráme Sedembolestnej Panny Márie v Martine na Severe. Návšteva mala srdečný a priateľský ráz už aj preto, že mesto Martin má za svojho hlavného patróna sv. Martina, ktorý bol biskupom v 4. storočí práve v Tours. Arcibiskup Mons. Aubertin v homílii povzbudil veriacich k nebojácnemu apoštolátu podľa vzoru Márie Magdalény, ktorú nazval „apoštolom apoštolov“, keďže ona ako prvá doniesla apoštolom zvesť o prázdnom hrobe. Na slávnosti sa zúčastnil aj primátor mesta Martin Andrej Hrnčiar. **Miachl Masný**

Memento pre žijúcich

Poletujúci sneh dopĺňal v stredu 19. marca v Prešove atmosféru odhalenia a posvätenia pamätnej tabule tým, ktorí boli za totality v rokoch 1948 - 1954 nútení pracovať vo Vojenských táborech nútených prác a v Pomocných technických práporoch. Akoby chcel pripomenúť chlad a neľudskosť totalitného režimu. Tabuľu na Hlavnej ulici č. 2, oproti Gréckokatolíckemu arcibiskupskému a metropolitnému úradu, odhalili spolu primátor mesta Prešov Pavel Hagyar a vладыka Ján Babjak SJ, ktorý ju aj posvätil.

V príhovore otec arcibiskup vysvetlil, prečo je na tabuľi nápis Memento pre žijúcich a Odpustiť - nezabúdať. „Táto tabuľa je mementom pre každú generáciu a zároveň veľkým upozornením. Čo odpustiť a na čo

nezabúdať? Odpustiť veľké krivdy, ktorých sa komunistický režim dopustil v spomínaných rokoch, najmä na kňazoch Gréckokatolíckej a Rímskokatolíckej cirkvi, ale aj na iných slušných ľuďoch, ktorým režim vzal slobodu a zadelil ich na prevýchovu do tzv. Pomocných pracovných táborov ku krompáču a lopate. Títo nevinní ľudia, silou svojej viery, boli pre komunistov veľmi nespoľahliví, preto boli izolovaní a perzekvovaní. Boli zneužívaní v neľudských podmienkach na tvrdé práce pri tzv. «budovaní socializmu». Skláňame sa nad ich obeťami a modlíme sa za ich veľmi dôležité svedectvo viery a odporu proti neľudskému komunistickému systému.“ A dodal, že by si prijal, aby sa pri tejto tabuľi vždy nachádzali živé kvety.

Primátor poďakoval za takúto iniciatívu a vyjadril presvedčenie, že sa už nič také ponížujúce, ako boli tieto nútené práce, nikdy nezopakuje.

Na odhalení a posvätení pamätnej tabule nechýbali viacerí žijúci bývalí „pétépáci“, medzi nimi aj niekoľkí gréckokatolícki a rímskokatolícki kňazi. Odhalenie a posvätenie pamätnej tabule spevom obohatili gréckokatolícki bohoslovci.

Všetkým účastníkom tejto spomienky poďakoval predseda Okresného klubu Vojenských táborov nútených prác a Pomocných technických práporov v Prešove pán Marcel Palčo. Ako povedal, do okresného klubu patrí približne 60 členov. A približne takýto počet je tých, ktorí už zomreli. Klub bol iniciátorom a investorm tejto tabule.

Eubomír Petrik

Faustína – nový DVD

Vo vydavateľstve Don Bosco vychádza ďalší DVD film v slovenskom znení s názvom Faustína. DVD obsahuje okrem filmu (77 minút) aj 20 minútový bonusový dokument o Kongregácii sestier Matky Božieho Milosrdenstva: Milosrdenstvo ako poslanie.

Príbeh mystického života apoštolky Božieho Milosrdenstva hovorí o svätej sestre Faustíne z Kongregácie Matky Božieho Milosrdenstva. Jej život, na prvý pohľad jednoduchý a obyčajný, bol v skutočnosti veľmi pestrý a bohatý. Prežívala ho v zjednotení s Bohom, ktorého objavovala vo svojej duši. Svojím životom odhaľuje fascinujúcu krásu jeho milosrdnej lásky.

Režisér slovenského znenia je Pavol Smolík. V slovenskom znení účinkujú v hlavnej úlohe Monika Hilmerová, ďalej Božidara Turzonovová, Eva Matejková, Táňa Radeva, Alena Michalidesová, František Kovár, Štefan Bučko a ďalší. DVD Faustína bude v predaji v kresťanských kníhlupectvách. Objednať si ho môžete na stránke – www.donbosco.sk.

Dominik Suchoň

Riaditeľ TK KBS: CSI Lic. Jozef KOVÁČIK, Domáci servis: Mgr. Miriam VARŠOVÁ, Grafická úprava a monitoring: Jolana ŠINAJOVÁ, Fotoservis: Mgr. Peter ZIMEN
Adresa: Konferencia biskupov Slovenska, P.O. Box 113, 814 99 Bratislava, Telefón: 02 / 54435 380, Fax: 02 / 54433 292, tkkbs@kbs.sk, Internetová verzia spravodajstva TK KBS - www.tkkbs.sk